

ספר הזוהר

מתתנא האלוקי

רבי שמעון בר יוחאי זיע"א

ספר זוהר תורה

הוא לקוט גדול ונפלא מכל ספרי הזוהר,
כל המאמרים השייכים לכל פרשה ופרשה עם לשון הקודש,
בכה יוכל כל אחד ללמוד הפרשה ולהבין הפסוקים עם מדרשי הזוהר,
בפרט בשבת קודש שהוא זמן המיוחד ללמוד הזוהר הקדוש,
ובזמן קצר כ-7 דקות ביום ילמד הפרשה עם מתיקות הזוהר,
"ספר הזוהר אפילו בקריאה לבד יש בו פוח לעשות נסים" (הנהגות הרמ"ז דף קעה:)

פרשת קדושים

"דף היומי"

מסדר ומחולק כפי ימות השבוע

בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי

מופץ ללא מטרות רוח פלל - לקירוב הגאולה ברחמי

יצא לאור ע"י מפעל הזוהר העולמי, עיה"ק בית שמש תובב"א
חודש אייר שנת תשע"ג לפ"ק

מפעל
הזוהר
העולמי

רבי שלום יהודה גראס שליט"א
האדמו"ר מהאלמין
חיבר למעלה מאלף ספרים
על כל מקצועות התורה

סניף בת ים
רחוב בר יהודה 50
בת ים יצ"ו ארץ ישראל
טל: 0527651911

מכתבי הסכמה מגדולי ישראל, כבר באו בדפוס בשאר הספרים שהוצאנו לאור וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן

מְחַפְּשִׁים מְבַיְצִים לְמַלְיוֹנֵי דְּפֵי הַזוהר בְּכָל הָעוֹלָם

מְחַפְּשִׁים תּוֹרְמִים לְהַדְפִּיס מִלְיוֹנֵי דְפֵי זוהר הַיּוֹמִי
לְחֶלְקֶם ל-15 מְלִיוֹן יְהוּדִים בְּחָגֶם. הַתּוֹרְמִים
מְשַׁלְּמִים יָשָׁר לְדַפּוּס! הָאֵם יֵשׁ מְחַשֵּׁב שְׂיוּכַל
לְחַשֵּׁבן אֶת הַזְכוּת הַגְּדוּלָה שְׂיֻכּוּלִים לְזְכוּת
בְּכֶסֶף קָטָן.

לְפָרְטִים, טֵל: 052-7651911

תוכן הענינים

ה	התורה תלמד לאדם איך יתקדש.
ה	יש להזהר בזיווג שלא יולכוהו לגיהנם.
ה	התורה תקדש את האדם בזיווגו.
ו	הפרוש מעוני עריות - קדוש.
ו	חצות ליל חול עת זיווג, ולתלמיד חכם עת קימה.
ו	זמן זיווג תלמיד חכם בחצות ליל שבת.
ז	השכינה שורה ביחוד איש ואשה.
ז	איש ואשה - נפשם וגופם אחד.
ט	המכבד אביו ואמו זכה לשמירת שבת.
ט	צריך לירא גם מן האם שאין בה כח.
ט	השבח בהתקדשות האשה הוא יותר.
ט	שמים וארץ הם בחינת זכר ונקבה.
ט	שתי בחינות בשבת - זכר ונקבה.
ט	יש לכבד הוריו שהתקדשו בעת זיווגם.
י	קדושת השבת באה באדם מזיווג הוריו בשבת.
י	תלמיד חכם ממתין בזיווגו עד שבת.
י	כיבוד אב ואם על חלקם שנתנו בו.
יא	כבוד בבחינת חכמה - אבא.
יא	בבקשת החכמה ושמיעה לחכמים אפשר לומר אבינו מלכנו.
יב	הסתכלות בעבירה כמוה כעבודה זרה.
יב	במה שה' מואס אין אף להסתכל.
יב	בפרשה זו רמוזים עשרת הדברות.
יג	מתן תורה בלשון יחיד לסיבת האחדות.
טו	כבעס האדם אפשר שישרה בו אל זר.
טו	כעס תלמיד חכם הוא בקדושה.
טו	נזק הכעס קשה לתקן.
טז	המליץ שכר שכיר סכנה לו.
טז	המשיב נפש עני זכה לחיים.
טז	על עשק העני יתמעטו ימיו.
טז	שכר שכיר כפקדון הנפש.
טז	גם יום עשק שכר השכיר נפגם.
יט	מדת הדין נאחזת בקללה.
יט	הלא ראוי ומורה מונע תלמידו מללמוד פֶּאֱמַת.
יט	תורת אמת נעשית אור עליון.
יט	תורה שלא באמת נדחית.
כ	תורה בתשוקה אף שאינה אמת מתקבלת.
כ	צדק - דין בלי נגיעות.
כ	הדיין אוהב במדת צדק ומערב בו רחמים.
כ	כסאו של ה' - צדק ומשפט.
כא	הנשמה מעידה בלילה על דיבורי האדם הטובים והפגומים.
כג	יש להוכיח את חברו כמו שה' מוכיח.
כג	ה' מוכיח בתחילה בסתר שלא יתבייש.
כג	המוכיח מתוך אהבה מוכיח תחילה בסתר.
כג	לאדם שיתבייש יש להוכיח יותר בדרך כבוד.
כג	אף כשמוכיח בפרסום אין לומר ברבים שעבר.
כד	לכל דבר יש שר מיוחד למעלה.
כד	השרים מקבלים כוחם ממדת המלכות.
כד	מדת המלכות מקבלת ממדת התפארת.
כד	בכלאים מתערב ונחלש כח השרים.
כה	לפי פעולותיו מושך האדם עליו מלמעלה.
כה	כלאי הבגד סתם הם פגם ובציצית הם שלמות.
כה	כלאים הוא ענין קין והבל.
כו	אחר שלש שנים מקבלים הפירות כוחם הראוי.
כו	לוי נבחר מהשבטים להיותו שלישי לבטן.
כו	בשנה הרביעית נמצא היחוד.
כו	רק הגדלים מהשנה הרביעית שורה עליהם הקדושה.
כט	כשהנשמה עולה בלילה שורה טומאה על הגוף.
כט	אין הנשמה חוזרת לגמרי עד שיתפלל.
כט	כשאוכל אחר התפילה מחזק גופו כשכבר קדוש.
כט	האוכל קודם התפילה מחזק גופו כשעדיין אינו קדוש.
ל	אין לדון אלא קודם שיאכל.
ל	יש לכבד התורה ולומדיה.
ל	יש להתחזק בעבודה בימי הניעורים.
לא	המתקדש גם בניו קדושים וקרויים בנים לה'.
לא	לפי מעשיו כך שורה עליו מלמעלה.
לא	גם כפי דיבוריו כך שורה עליו.
לב	במחשבה טובה ממשיך קדושה.
לב	בהרהור לא טוב בזיווג, הבן קרוי בן תמורה.
לב	בכוונת התפילה מושך המשכה.
לב	שת שהַדְּיוּג בנקבתו היה בחסד הבורא.
לג	בהתקרבות לה' מתקדשים.
לג	הזיווג בחצות - כדי להדבק בה'.
לג	הממרה זיווגו קודם חצות ממשיך נפש לא טוב.

האדמו"ר מהאלמין הגה"צ הרב שלום יהודה גרוס

מייסד מפעל הזוהר העולמי
נחל לכיש 24/8 בית שמש, טל: 054-8436784

האדמו"ר מהאלמין שליט"א, נולד בהונגריה, עלה לארץ בשנת תש"ו. בשנת תשכ"ב היגר לברוקלין. לפני 40 שנה. - הקים הרבה ארגונים: בשנת תשכ"ה, הקים וועד העולמי למען קדושת בית הכנסת, ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. בשנת תשכ"ו, ערך מלחמה גדולה נגד המזוזות הפסולות¹, בשנת תשכ"ו, ערך מערכה גדולה נגד סימילאק מחלב עכו"ם, ומאז לראשונה יצרו סימילאק מחלב ישראל². בשנת תשכ"ז, הקים ארגון הצלה, ונדפס ספר, וקול קורא'ס. בשנת תשכ"ו, ערך מערכה גדולה על שנכשלים באכילת תולעים בהכשר למהדרין מן המהדרין, בשנת תשכ"ח, ערך מערכה גדולה על אזהרת זמן קריאת שמע ותפלה³. בשנת תשכ"ח, הקים ארגון ובית דין צדק לכשרות וטהרת המקוואות⁴. בשנת תשכ"ט, יום הדפיס והפיץ לראשונה חק לישראל שבועי, ונדפסו 54 פרשיות בודדות, ועשר כרכים. בשנת תשל"ב-ס"ב, ערך מלחמה כבידה על כשרות השחיטה⁵, בשנת תשל"ד, הקים ארגון וועד הכשרות התאחדות הקהילות, ונדפסו 39 ספרים וקול קורא'ס. בשנת תשל"ד, הקים את הרעיון הדף היומי, ופרסמו כל שבוע בעיתונים על הרעיון של לימוד דף היומי, ונדפס גם כן במדריך לכשרות # 2. בשנת תשל"ה, ערך מלחמה גדולה למען קדושת השבת⁶. בשנת תשל"ט-ס"ג, ערך מלחמה כבידה על כשרות הניקור⁷, בשנת תשמ"א-ס"ד, ערך מלחמה כבידה על תיקון עירובין בארה"ב⁸, בשנת תשמ"ז יצא לאור ספר הסכמות ומכתבים 1.296 מכתבים. בשנת תשס"ג שלח לארצינו הקדושה כמה מיליוני ספרים ועוד 320 אלף דיסקים [בכל דיסק לערך 500 ספרים] ונחלקו בחינם בכל הארץ, ול-150,000 חיילים בצבא. בשנת תשס"ד שלחו לא"י עוד 250,000 דיסקים של 7000 קבצים ספרים בחינם. בשנת תשס"ד, הקים מפעל עולמי ללימוד הלכה יומית מחבר ורמ"א, ונדפסו ספרי שו"ע מחבר ורמ"א, וקול קורא'ס, ומודעות בהרבה עיתונים. בשנת תשס"ז - 2007 עלה לארץ, הקים את "מפעל הזוהר העולמי", ומאז פועל במסירות נפש, יומם ולילה, לזכות כל אחד מישראל בקריאה יומית של דף הזוהר היומי, ובכך לממש בפועל את הבטחתם וצוותאם של רשב"י וגדולי הצדיקים, שבזכות הזוהר, יצא עם ישראל מהגלות ברחמים, והמשיח יבוא.

בעהמ"ס: "אין ליכט פון תורה" - 887 חלקים, "אכילת מצות בישראל" - 7 חל', "אפיית המצות" - 3 חל', קובץ ספרי ארץ ישראל - 26 חלקים, "שמירת המצוות כהלכתן" - 58 חל', קובץ ספרי כשרות - 53 חל', "נפש ישעיה" על מאכלות אסורות - 7 חל', קובץ ספרי שחיטה - 26 חל', קובץ ספרי ניקור - 33 חל', קובץ ספרי שמירת שבת - 18 חל', קובץ ספרי מקוואות - 8 חל', "שמירת הברית" - 10 חל', "דברי תורה" עה"ת - 7 חל', קובץ ספרי סת"ם - 22 חל', קובץ ספרי קדושת ביהכ"נ - 17 חל', "מקדש מעט", "ואמרו אמן", "עניית אמן כהלכתו", "יצחק לשוח", ועוד. "שכר ועונש" 6 חל', "אור הזוהר" - 5 חל', "זוהר השבת" - 5 חל', "זוהר חק לישראל" - 5 חל', "מאורות הזוהר" - 15 חל', "תיקוני זוהר" - 2 חל', "תיקוני זוהר" - 29 חל', "זוהר היומי" - 6 חל', "זוהר היומי" - 12 חל', זוהר עם פירוש הסולם, זוהר היומי - 70 חל', "זוהר תורה" - 54 חל', "תיקוני הזוהר", "אדרא רבה" ו"אדרא זוטא" עם עוד 8 ספרים, "ספרא דמשכנא", "ספרא דצניעותא" ועוד. עלוני הזוהר - 39 חל', ועוד יותר מאלף ספרים וחבורות על הזוהר הקדוש. על כל הנ"ל,

בשנת תשס"ז, הקים בארץ ישראל מפעל הזוהר העולמי. ונדפסו קרוב ל-2000 ספרים חבורות וקול קורא'ס. על הדברים הנ"ל פרסם ספרים וקול קורא'ס, בלשון הקודש, באידיש ובאנגלית, ובעוד הרבה שפות. - מפין מיליוני ספרי זוהר הדף היומי של הזוהר, ועוד, המחולק בתפוצה עצומה בבתי כנסיות ובתי מדרשות, חנויות, קברי צדיקים, ארגונים גדולים, כגון ערוץ היזבורות, בתי אב בכל רחבי הארץ ובחיל. - הקים את "קול הרשב"י" "קול הזוהר" לשמיעה של הזוהר היומי, ושומעים דרשותיו. כיום מתגורר בבית שמש, מפין דרשותיו מידי שבוע ברדיו 2000, ומעביר הרצאות בכל רחבי הארץ.

1. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. 2. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. 3. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. 4. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. 5. ונדפסו מאות ספרים וקול קורא'ס. 6. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. 7. ונדפסו מאות ספרים וקול קורא'ס. 8. ונדפסו מאות ספרים וקול קורא'ס.

זוהר חלק ג דף פ עמוד א

התורה תלמד לאדם איך יתקדש

"דַּבֵּר אֶל כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם קְדוּשִׁים תְּהִיוּ וְגו'." רבי אלעזר פתח, **"אֵל תְּהִיו כְּסוּס כְּפָרָד אֵין הֶבִין וְגו'"** (תהלים לב, ט), בכמה מקומות הזהירה התורה בבני אדם, כמה פעמים הרימה קולה לכל הצדדים לעוררם, וכלם נרדמים בתרדמה בחורי עיניהם, אינם מסתכלים ואינם משגיחים באיזה פנים יעמדו ליום הדין העליון, כאשר יתבע מהם מלך עליון עלבונה של תורה, אשר צעקה לנגדם ולא החזירו פניהם אליה, והם כולם נפגמו בכל, ולא ידעו אמונת מלך עליון, וי להם וי לנפשותם...

זכאים הם הצדיקים העוסקים בתורה ויודעים דרכי הקדוש ברוך הוא, ומקדשים עצמם בקדושת המלך, ונמצאים קדושים בכל, ובעבור זה ממשיכים רוח קדושה מלמעלה, ובניהם כלם צדיקי אמת, ונקראים בני מלכים, בני קדושים.

וי להם לרשעים שכלם חצופים ומעשיהם חצופים, לפיכך נוחלים בניהם נפש חצופה מצד הטומאה, כמו שכתוב **"וְנִטְמָתָם בָּם"** (ויקרא יא, מג), הבא ליטמא מטמאין לו.

יש להזהר בזיווג שלא יוליכוהו לגיהנם

"אֵל תְּהִיו כְּסוּס כְּפָרָד", שהם בעלי זנות על הכל, **"אֵין הֶבִין"**. אל ילכו האנשים בדרך זה של **"אֵין הֶבִין"**, כתוב כאן **"אֵין הֶבִין"**, וכתוב שם **"וְהִפְלְבִים עֲזִי נֶפֶשׁ לֹא יִדְעוּ שְׂבָעָה וְהִמָּה רָעִים לֹא יִדְעוּ הֶבִין"** (ישעיהו נו, יא), כלומר יהיו מזומנים להם אותן הנקראים "עזי נפש", מפני מה, משום ש"לא ידעו הֶבִין". **"וְהִמָּה רָעִים"**, את מי רועים, אלא שהם מוליכים ומנהיגים את האדם לגיהנם. **"לֹא יִדְעוּ שְׂבָעָה"**, ככתוב **"לְעֹלֹקָה שְׂתִי בְּנוֹת הַב הַב"** (משלי ל, טו), לבעבור שהיו קוראים **"הַב הַב"**. **"לֹא יִדְעוּ שְׂבָעָה, כָּלָם לְדַרְכָּם פָּנוּ אִישׁ לְבַצְעוּ מִקְצָהוּ"**, הרי תושבי הגיהנם הם.

וכל זה מי גרם להם, לפי שלא התקדשו בזיווגם כמו שנצרך, ועל כן כתוב **"קְדוּשִׁים תְּהִיו כִּי קְדוֹשׁ אָנִי ה'"**, אמר הקדוש ברוך הוא מכל שאר האומות לא בקשתי להדביקם בי אלא ישראל, שכתוב **"וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בָּה"** (דברים ד, ד), אתם ולא שאר עמים, לפיכך **"קְדוּשִׁים תְּהִיו כִּי קְדוֹשׁ אָנִי ה'..."**

התורה תקדש את האדם בזיווג

ר' חייא אמר, בוא וראה לא נטהר אדם לעולם אלא בדברי תורה, ולפיכך דברי תורה אינם מקבלים טומאה, לפי שהיא קיימת לטהר אותן הטמאים. רפואה נמצאת בתורה, שכתוב

"רפאות תהי לְשֶׁרְךָ וְשִׁקּוּי לְעֲצָמוֹתֶיךָ" (משלי ג, ח), וטהרה נמצאת בתורה, שכתוב "יִרְאַת ה' טְהוֹרָה עוֹמֶדֶת לְעֵד" (תהלים יט, י). מהו "עוֹמֶדֶת לְעֵד", שעומדת תמיד בטהרה ההיא ולא תסור ממנה לעולם...

והתורה נקראת קדושה, שכתוב "כִּי קְדוֹשׁ אָנִי ה'", זו התורה שהיא שם הקדוש העליון. ועל כן כל העוסק בה נטהר ואחר כך נתקדש, שכתוב "קְדָשִׁים תִּהְיוּ", 'קדושים היו' לא כתוב אלא "תִּהְיוּ", "תִּהְיוּ" ודאי... כמו שכתוב "וְאַתֶּם תִּהְיוּ לִי מִמְּלַכַת כְּהִנָּם וְגוֹי קְדוֹשׁ" (שמות יט, ו), וכתוב אחריו "אֵלֶּה הַדְּבָרִים וְגוֹ'".

ולמדנו שקדושת התורה היא קדושה העולה על כל קדושות, וקדושת החכמה הנסותרת העליונה עולה על הכל[א]...

אמר רבי יוסי, זהו שכתוב "וְהִתְקַדְּשֶׁתֶם וְהִיִּיתֶם קְדָשִׁים" (ויקרא יא, מד), אדם המקדש עצמו מלמטה מקדשים אותו מלמעלה, זהו שכתוב "קְדָשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ אָנִי ה'":

זוהר חלק ג דף פא עמוד א

למד רבי אבא, פרשה זו כלל התורה היא, וחותרם האמת של טבעת המלך היא. בפרשה זו נתחדשו סודות עליונים של התורה, בעשרה מאמרות, וגזרות ועונשין ומצות עליונות. וכאשר הגיעו החברים לפרשה זו היו משמחים.

הפרוש מעניני עריות - קדוש

אמר רבי אבא, מפני מה פרשת עריות ופרשת קדושים תהיו סמוכות זו לזו, אלא כך למדנו כל מי שנשמר מאותן העריות בקדושה הוא נעשה בודאי, וכל שכן אם נתקדש בקדושת רבונו, והרי העירו החברים מתי עונתם של הכל שיתקדש האדם.

חצות ליל חול עת זיווג, ולתלמיד חכם עת קימה

בוא וראה, מי שרוצה להתקדש ברצון רבונו, אל ישמש מטתו אלא אחר חצות הלילה או בחצות הלילה, שהרי בשעה ההיא נמצא הקדוש ברוך הוא בגן העדן, וקדושה עליונה מתעוררת, ואז היא השעה להתקדש בזיווג.

וזה לשאר אנשים, אבל תלמידי חכמים היודעים דרכי התורה, בחצות הלילה זמנם לקום ולעסוק בתורה, להתחבר בשכינה הקדושה, להלל לשם הקדוש, למלך הקדוש.

זמן זיווג תלמיד חכם בחצות ליל שבת

בליל השבת, שאז עת רצון של הכל נמצאת, זיווגם ראוי להיות בשעה ההיא, להמשיך נשמות מן הרצון של הקדוש ברוך הוא והשכינה הקדושה, ככתוב "בָּנִים אַתֶּם לַה' אֱלֹהֵיכֶם" (דברים יד, א). ואלו נקראים קדושים, שכתוב "קְדָשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ אָנִי ה'", וכתוב "וְהָיָה כַּעֲצָ שְׁתוּל עַל פְּלָגֵי מַיִם אֲשֶׁר פָּרְיוֹ יִתֵּן בְּעֵתוֹ וְגוֹ'" (תהלים א, ג)...

זיו הזוהר

השכינה שורה ביחוד איש ואשה

ועוד אמר רבי אבא, כתוב **"וְהוּא בְּאֶחָד וּמִי יִשְׁכְּנוּ וּגו'**" (איוב כג, יג), **"בְּאֶחָד"**, אחד היה צריך לומר, אלא שאין הקדוש ברוך הוא שורה ואינו נמצא אלא באחד, במי שנתתקן בקדושה עליונה להיות אחד, אז הקדוש ברוך הוא שורה באחד, ולא במקום אחר.

ומתי נקרא האדם אחד, בזמן שהם זכר ונקבה, והתקדש בקדושה עליונה, כיון שהתכוון להתקדש.

איש ואשה - נפשם וגופם אחד

ובוא וראה, בזמן שנמצא האדם בזיווג אחד זכר ונקבה, ומתכוון להתקדש כראוי, או הוא אדם שלם, ונקרא אחד בלי פגם. לפיכך צריך האדם לשמח לאשתו באותה שעה, להזמין אותה ברצון אחד עמו, ויתכוונו שניהם כאחד לדבר הזה. וכאשר שניהם כאחד אז הם בכל אחד, בנפש ובגוף. בנפש, שיתחברו זה בזו ברצון אחד, ובגוף, כמו שלמדנו שאיש שלא נשא אשה הוא כמו חצי גוף, וכאשר מתחברים זכר ונקבה אז נעשו גוף אחד, ונמצא שהם נפש אחת וגוף אחד, ונקראים אדם אחד. אז הקדוש ברוך הוא שורה בְּאֶחָד, ומפקיד רוח של קדושה בְּאֶחָד הזה^[2], ואלה נקראים בנינים להקדוש ברוך הוא כמו שנאמר. ולפיכך **"קדְשִׁים תְּהִיּוּ כִּי קְדוֹשׁ אָנִי ה'".**

זכאים הם ישראל שלא תלה דבר זה במקום אחר אלא בו ממש, שכתוב **"כִּי קְדוֹשׁ אָנִי ה'"**, בשביל להדבק בו ולא באחר, ועל כן **"קדְשִׁים תְּהִיּוּ כִּי קְדוֹשׁ אָנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם"**:

זיו הזוהר

ב. פירוש, בשעת זיווגם, שיולידו בנינים טובים, ביניהם, זה השם י"ה, 'ואם לאו אש אוכלתן', וכדאיתא 'איש ואשה שלום ביניהם שכינה שרויה שנסתלק י"ה ונשאר אש אש:

יִשְׁאָלוּ אוֹתִי בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעֲלָה, "שְׁלוֹם יְהוּדָה! הֲאֵם יִדְעַתְּ שְׁאִפְשֵׁר לְהַצִּיל אֶת עַם יִשְׂרָאֵל מִפְּצַצַת אָטוֹם?" אָשִׁיב, "כֵּן."

יִשְׁאָלוּ, "וַיִּמָּה עֲשִׂיתָ לְזֶה?"

אָשִׁיב, "הַדְּפַסְתִּי מִלִּיּוֹנֵי סְפָרִים עַל הַזוּהַר", וְאָמַרְתִּי בְּדַרְשׁוֹת אֶת הָאֲמַת שְׁכָל הַרְבָּנִים וְהָרֵאשִׁי יִשִּׁיבוֹת שְׁלֵא אוֹמְרִים לְקַהֵל שְׁלֵהֶם לְלַמֵּד זוּהַר הַקְּדוֹשׁ הֵם רֵאשִׁי הָעֶרֶב רַב [כָּל זֶה כְּתוּב בְּזוּהַר ק 172 פְּעָמִים - וְגַם מוּבָאִים בְּ-140 סְפָרֵי תַלְמִידֵי בַעַל שֵׁם טוֹב זִי"ע - סָךְ הַכֹּל 310 מְרָאֵי מְקוּמוֹת, וְהַדְּפַסְתִּי הַכֹּל בְּ-17 סְפָרִים וְכָל אֶחָד יְכוּל לְרְאוֹת אֶת זֶה], וְהֵם אֲשִׁמִּים עַל כָּל הָאֲסוּנוֹת שְׁמַגִּיעִים לְכָלֵל יִשְׂרָאֵל מִיַּדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ. זֶה הִיא הָאֲמַת הַיְחִידָה שֶׁתַּתְקַבֵּל בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעֲלָה."

זוהר חלק ג דף פא עמוד ב

המכבד אביו ואמו זוכה לשמירת שבת

"אִישׁ אָמוּ וְאָבִיו תִּירָאוּ וְאֵת שַׁבְּתֹתַי תִּשְׁמְרוּ". הרי למדנו שפרשה זו כלל התורה היא, השוה מורא אב ואם לשמירת שבת, ואמר רבי יוסי, הכל אחד, מי שמתירא מהם הוא שומר שבת.

צריך לירא גם מן האם שאין בה כח

"אִישׁ אָמוּ וְאָבִיו", הקדים אמו לאביו ביראה. מה הטעם, כמו שביארו שהאם אין רשות [כח] בידה כל כך כמו האב, לפיכך הקדים יראה אצלה.

השבח בהתקדשות האשה הוא יותר

ר' יצחק אמר, מה כתוב למעלה, **"קִדְּשִׁים תִּהְיֶה"**, כשבא האדם להתקדש עם אשתו ביחד, ממי הוא השבח יותר באותה הקדושה, מובן הדבר שממנה, לפיכך **"אִישׁ אָמוּ וְאָבִיו תִּירָאוּ"**.

שמים וארץ הם בחינת זכר ונקבה

רבי יהודה אמר, **"אִישׁ אָמוּ וְאָבִיו תִּירָאוּ"**. כדמיון זה כתוב **"בְּיוֹם עֲשׂוֹת ה' אֱלֹהִים אָרֶץ וְשָׁמַיִם"** (בראשית ב, ד), ובמקום אחר הקדים שמים לארץ, אלא להראות ששניהם כאחד נעשו. אף כאן הקדים האם לאב, ובמקום אחר הקדים האב לאם להראות ששניהם כחם שוה בו.

שתי בחינות בשבת - זכר ונקבה

"וְאֵת שַׁבְּתֹתַי תִּשְׁמְרוּ", תלה זה בזה, שהכל יחד נשקלו במשקל אחד^[ג], שכתוב **"וּשְׁמַרְתֶּם אֵת הַשַּׁבָּת כִּי קִדְּשָׁהּ ה' אֱלֹהֵיכֶם"** (שמות לא, יד), וכתוב **"זָכוֹר אֵת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ"** (שמות כ, ז), אלא אחד לבחינת אב ואחד לבחינת אם^[ד].

יש לכבד הוריו שהתקדשו בעת זיווגם

כתוב כאן **"אִישׁ אָמוּ וְאָבִיו תִּירָאוּ וְאֵת שַׁבְּתֹתַי תִּשְׁמְרוּ"**, וכתוב שם **"אֵת שַׁבְּתֹתַי תִּשְׁמְרוּ וּמִקְדָּשֵׁי תִירָאוּ"**, מהו **"מִקְדָּשֵׁי"**, כמשמעו. ועוד, **"מִקְדָּשֵׁי"** אלו הם המקדשים עצמם

זיו הזוהר

ג. גם בפשטות מובן, שזה תלוי בזה, כי האפיקורסים אומרים שאין עוד עולם אלא זה, ושהכל הוא רק כח הטבע בלבד, וכן הם אין מקיימים כבוד אב ואם, באמרם שכח הטבעי הכריחם לזה: ד. שבת דלילה היא בחינת אמא תתאה - חקל תפוחין קדישין, ושבת דיממא הוא

בשעת הזיווג. כדמיון זה, "וממקדשי תחלו" (יחזקאל ט, ו), אל תקרא "ממקדשי" אלא 'ממקודשי', מה להלן ממקודשי, אף כאן מקודשי שהם האב והאם.

זוהר חלק ג דף פב עמוד א

רבי שמעון אמר, "איש אמו ואביו תיראו ואת שבתתי תשמרו". כתוב "ואתם הדבקים בה אלהיכם וגו'" (דברים ד, ד), זכאים הם ישראל הדבקים בו בהקדוש ברוך הוא, ולפי שהם דבקים בו בהקדוש ברוך הוא כולם נדבקים יחד זה בזה.

קדושת השבת באה באדם מזיווג הוריו בשבת

בוא וראה, בשעה שהאדם מקדש עצמו למטה, כגון תלמידי חכמים שמקדשים עצמם משבת לשבת בזמן שזיווג העליון נמצא, שהרי בזמן ההוא רצון נמצא וברכה מזומנת, אז נדבקים כולם יחד, נפש של שבת עם הגוף שהוכן אז.

ועל זה כתוב "איש אמו ואביו תיראו", שהם הזדווגו יחד בגוף באותה שעה המקודשת, "ואת שבתתי תשמרו", זה שבת העליון ושבת התחתון^[ה], שהם מזמנים נפש בגוף הזוהר מן הזיווג העליון ההוא, ועל כן "ואת שבתתי" שתי שבתות... "איש אמו ואביו תיראו", זה בשביל הגוף, "ואת שבתתי תשמרו", בשביל הנפש, והכל דבוק זה בזה. אשרי חלקם של ישראל.

תלמיד חכם ממתין בזיווגו עד שבת

דבר אחר, "ואת שבתתי תשמרו", כאן אזהרה לאותן הממתנים בזיווגם משבת לשבת, והרי בארנו במה שכתוב "כה אמר ה' לסריסים אשר ישמרו את שבתותי" (ישעיהו נו, ד), מהו "סריסים", אלו הם תלמידי חכמים שמסרסים עצמם כל שאר ימים כדי ללמוד תורה, והם מחכים לזיווגם משבת לשבת, זהו שכתוב "אשר ישמרו את שבתותי", כמה שכתוב "ואביו שמר את הדבר", ולפיכך "ואת שבתתי תשמרו":

רעיא מהימנא חלק ג דף פג עמוד א

כיבוד אב ואם על חלקם שנתנו בו

"איש אמו ואביו תיראו". מצוה זו לכבד אב ואם, שצריך האדם להתיירא מאביו ומאמו ולכבד אותם, כמו שצריך האדם לכבד את הקדוש ברוך הוא מצד הרוח שנתן בתוכו ולהתיירא ממנו, כן צריך הוא לכבד לאביו ולאמו מצד הגוף שלו ולהתיירא מהם, שהרי הם משתתפים בהקדוש ברוך הוא ועשו לו הגוף, והואיל והם שותפין בעשיה, יהיו שותפין ביראה וכבוד... שהרי בשותפות שלמעלה ושלמטה בא האדם לעולם, וצריך להתיירא מאותן השותפין ולכבדם.

זיו הזוהר

בחינת אבא - עתיקא קדישא, וזעיר אנפין: כפשוטו, וכוונתו שקדושת שניהם גורמים שימשך ה. שבת העליון זו מדת המלכות ושבת התחתון נפש טוב בעיבור:

רעיא מהימנא חלק ג דף פא עמוד ב
"וְאֵת שִׁבְתֵי תִשְׁמְרוּ", מצוה זו שקולה כזו, הווה כבוד אב ואם לכבוד השבת.

כבוד בבחינת חכמה - אבא

הקדים כבוד לָאָב, והוא שאמר הכתוב **"וְאִם אָב אֲנִי אֵיהָ כְבוֹדִי וְאִם אֲדוֹנִים אֲנִי אֵיהָ מוֹרָאִי"** (מלאכי א, 1), 'כְבוֹדִי' עולה במספר עשרה מאמרות ושלשים ושנים [פעמים] אלהים ש[מוזכרים] במעשה בראשית, ובכל מקום, **"כְבוֹד חֲכָמִים יִנְחָלוּ וְכִסְיִלִים מְרִים קְלוֹן"** (משלי ג, לה), וביארו החכמים אין "כְבוֹד" אלא תורה, לפי שמרמוז על שלשים ושנים [פעמים] אלהים ש[מוזכרים] בהתחלת התורה.

הכבוד שלו אלה הם חכמי התורה. חכמים בחכמה נוחלים כבוד הזה ולא הטפשים, שעליהם נאמר **"וְכִסְיִלִים מְרִים קְלוֹן"**. ומניין שמי שאינו יודע בתורה נקרא כסיל, שכתוב **"וְכִסְיִל לֹא יִבִּין אֵת זֹאת"** (תהלים צב, ז), ואין "זאת" אלא תורה, שכתוב **"וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מֹשֶׁה"** (דברים ד, מד).

רעיא מהימנא חלק ג דף פב עמוד ב

בבקשת החכמה ושמיעה לחכמים אפשר לומר אבינו מלכנו

ואלה הכסילים הם עמי הארץ, מאחר שאינם עוסקים בזה הכבוד של התורה, ואיך אומרים, 'אבינו שבשמים, שמע קולנו, חוס ורחם עלינו וקבל תפלתנו', הרי הוא יענה להם, **"וְאִם אָב אֲנִי אֵיהָ כְבוֹדִי"** (מלאכי א, 1), איה ההשתדלות שלכם לתורה ולמצות שלי לעשות פקודותי, כי מי שאינו יודע מצות רבונו איך יעשה אותן, מלבד מי ששומע מן החכמים ועושה, וזה הוא שקבל עליו **"נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע"** (שמות כד, ז): [עד כאן רעיא מהימנא]

זוהר חלק ג דף פג עמוד ב

הסתכלות בעבירה כמוה כעבודה זרה

"אֵל תִּפְנוּ אֶל הָאֱלִילִים וְאֱלֹהֵי מִסְכָּה לֹא תַעֲשׂוּ לָכֶם". למדנו שאסור לו לאדם להסתכל ביופיה של אשה, כדי שלא יבא להרהורים רעים, ויהיה נמשך לדבר אחר^[1].

וכך היה רבי שמעון עושה כשהיה מהלך בעיר והיו החברים מהלכים אחריו, כשפגע בנשים יפות השפיל עיניו, ואמר להחברים "אֵל תִּפְנוּ".

וכל מי שמסתכל ביופיה של אשה ביום, יבא להרהר בלילה, ואם שולט בו אותו הרהור הרע, הוא עובר על "וְאֱלֹהֵי מִסְכָּה לֹא תַעֲשׂוּ לָכֶם"^[1].

ועוד, אם הוא משמש באשתו בזמן ששולט בו הרהור הרע ההוא, אותן הבנים שיוליד 'אלהי מסכה' נקראים, ועל כן כתוב "אֵל תִּפְנוּ אֶל הָאֱלִילִים וְאֱלֹהֵי מִסְכָּה לֹא תַעֲשׂוּ לָכֶם".

זוהר חלק ג דף פד עמוד א

במה שה' מואס אין אף להסתכל

רבי אבא אמר, אסור לו לאדם להסתכל באילי עבודה זרה (ובנשי העמים), ואין ליהנות מהן ואין להתרפאות בהן, שאסור לו לאדם להסתכל במקום שלא נצרך...

ובוא וראה שאסור לו לאדם להסתכל במקום שהקדוש ברוך הוא ממאס בו ונפשו רחוקה ממנו, שאם בָּמָה שאוהב הקדוש ברוך הוא אסור להסתכל בו, בָּמָה שמרחק על אחת כמה וכמה. שהרי אסור לו לאדם להסתכל בקשת, לפי שהוא מראה דמות העליון, ואסור לו לאדם להסתכל באות הברית שלו, לפי שהוא מרמז על המדה העליונה הנקראת צדיק יסוד עולם, ואסור לאדם להסתכל באצבעות הכהנים כשנושאים כפיהם, לפי ששם שורה כבוד מלך העליון. ומה במקום קדושה עליונה אסור להסתכל, במקום טמא המרוחק לא כל שכן, לפיכך "אֵל תִּפְנוּ אֶל הָאֱלִילִים".

בפרשה זו רמוזים עשרת הדברות

ר' יצחק אמר, כאן בא להזהיר לישראל כמו בתחלה, אָנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם כנגד "אָנֹכִי ה' אֱלֹהֵיךָ" (שמות כ, ב). "אֵל תִּפְנוּ אֶל הָאֱלִילִים" כנגד "לֹא יִהְיֶה לָּךְ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל פְּנֵי" (שם). "אֱלֹהֵי מִסְכָּה לֹא תַעֲשׂוּ לָכֶם" כנגד "לֹא תַעֲשֶׂה לָּךְ פֶּסֶל" (שם פסוק ג). "אִישׁ אָמוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ" כנגד "כִּבֵּד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמְךָ" (שם פסוק יא). "וְאֵת שַׁבַּתִּי תִשְׁמְרוּ" כנגד "זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ" (שם פסוק ז). "לֹא תִשָּׁבַעוּ בְשֵׁמִי לְשָׁקֵר" כנגד "לֹא תִשָּׂא אֶת שֵׁם ה' אֱלֹהֵיךָ לְשׁוֹא" (שם פסוק ו). "לֹא תִגְנוּבוּ" כנגד "לֹא תִגְנוּב" (שם פסוק יב). "לֹא תִכְחָשׁוּ וְלֹא תִשְׁקְרוּ אִישׁ בְּעֵמִיתוֹ" כנגד "לֹא תַעֲנֶה בְרַעַךְ עַד שִׁקְרֵךְ" (שם). "מוֹת יוֹמֵת הַנֶּאֱפָת" כנגד "לֹא תִנְאָף" (שם). "לֹא תַעֲמִיד עַל דַּם רַעַךְ" כנגד "לֹא תִרְצַח" (שם), [דבר אחר "אֵל תִּפְנוּ אֶל הָאֱלִילִים" כנגד אל "תַּחֲמֹד אֶשֶׁת רַעַךְ" (שם פסוק יג) וזה נתבאר, ועל כן כלל התורה בפרשה זו.

מתן תורה בלשון יחיד לסיבת האחדות

אמר רבי חייא, מפני מה בראשונה "אָנְכִי ה' אֱלֹהֶיךָ", "זָכֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת", "לֹא תִשָּׂא", "לֹא תִרְצָח", "לֹא תִנָּאֵף", "לֹא תִגְנֹב", בלשון יחיד, וכאן "אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם", "אִישׁ אָמוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ וְאֶת שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ", "אֵל תִּפְנֹו אֶל הָאֱלֹלִים", בלשון רבים. אלא בוא וראה, מן היום שישראל נמצאים בעולם לא נמצאו לפני הקדוש ברוך הוא בלב אחד וברצון אחד, כמו ביום ההוא שעמדו בהר סיני, ולכך נאמר הכל בלשון יחיד, ואחר כך בלשון רבים, שהרי לא נמצאו אז כל כך ברצון ההוא:

דף היומי
בזוהר הקדוש
בשבת לשון הקודש

9 שעות

mp3
לצפייה: YouTube
"ב'אריה ברדה"

50 תרומה לרשב"י

מפי הרב: אריה ברדה
עם קריינות רדיופונית

-מסכת שבת ב'-

בשיתוף מפעל הזוהר העולמי
האדמו"ר רבי שלום יהודה גרוס

כל הזכויות שמורות אין להעתיק. ניתן להשיג את הדיסק: בטל. 054-4577956 או באינטרנט: www.aryebarda.co.il

מפעל הזוהר העולמי

ע"ב אריה ברדה

שכר ועונש ה' חלקים

מפעל הזוהר העולמי יוצא במבצע חסר תקדים, רכישת הספרים במחיר מסובסד, לארגונים לקרב רחוקים, כגון הידברות, ערכים, יד לאחים, שובו בנים ועוד, וכן למזכי הרבים המתנדבים לקרב ולרבות הלומדים.

המעוניין יתקשר לטלפון:

0527-651911

קחו עמכם דברים ושובו אל ה'!
לא ידח ממנו נדח

זוהר תצוה חלק ב דף קפב עמוד א

בכעס האדם אפשר שישרה בו אל זר

"אֵל תִּפְנּוּ אֶל הָאֱלִילִים". רבי יהודה אמר, כתוב "חִדְלוּ לָכֶם מִן הָאָדָם אֲשֶׁר נִשְׁמָה בְּאָפוֹ פִּי בְּמָה נִחְשָׁב הוּא". מקרא זה נתבאר, אבל מהו "חִדְלוּ לָכֶם מִן הָאָדָם"... בְּמָה נִיכַר הָאָדָם לַדַּעַת מָה הוּא, לַהֲתַקְרַב אֵלָיו אוּ לַהֲתַרְחַק מִמֶּנּוּ. בכעסו ניכר האדם, ונוכל לדעת מה הוא, אם הוא שומר נשמתו הקדושה בשעה שכעסו בא עליו, לבלתי יעקור אותה ממקומה שישרה תחתיה אל זר, זה הוא אדם כראוי, זה הוא עבד רבוננו, זה הוא אדם שלם. ואם הוא אדם שאינו שומר אז נשמתו, והוא עוקר קדושה עליונה זו ממקומה, שישרה תחתיה כח הטומאה, ודאי זה הוא אדם המורד ברבוננו, ואסור להתקרב עמו ולהתחבר עמו. זה הוא טורף נפשו באפו, הוא טורף ועוקר נפשו בשביל כעסו והשרה בקרבו אל זר.

ועל כן כתוב "חִדְלוּ לָכֶם מִן הָאָדָם אֲשֶׁר נִשְׁמָה בְּאָפוֹ", שהנשמה הקדושה הזאת הוא טורף לה ומטמא אותה בשביל כעסו, שהוא מחליף הנשמה באפו.

"פִּי בְּמָה נִחְשָׁב הוּא", עבודה זרה נחשב זה האדם, ומי שמתחבר עמו ומי שמשתתף עמו כמי שמתחבר בעבודה זרה ממש. מה הטעם, לפי שעבודה זרה ממש שורה בקרבו. ולא עוד, אלא שעוקר קדושה העליונה ממקומה, ושורה תחתיה עבודה זרה אל זר. וכמו שאל זר כתוב בו "אֵל תִּפְנּוּ אֶל הָאֱלִילִים", כמו כן אסור להסתכל בפניו של זה.

כעס תלמיד חכם הוא בקדושה

ואם תשאל, כעס של תלמיד חכם מה הוא, כעס של תלמיד חכם טוב הוא לכל הצדדים, כי למדנו שהתורה הוא אש, והתורה היא מרתחת לו, שכתוב "הֲלוֹא כֹה דִּבְרֵי כָּאֵשׁ נִאֵם ה' (ירמיהו כג, כט). כעס תלמיד חכם הוא בדברי תורה, כעס תלמיד חכם הוא ליתן כבוד לתורה, הכל הוא לעבודת הקדוש ברוך הוא, ובעבור זה נאמר "פִּי ה' אֵלֶיךָ אֵשׁ אֹכֵלָה הוּא אֵל קָנָא" (דברים ד, כד).

נזק הכעס קשה לתקן

אבל אם הכעס בענינים אחרים, אין זה לעבודת הקדוש ברוך הוא, ואסור להתקרב אליו, לפי שבכל החטאים שעושה האדם אינו נעשה עבודה זרה ממש כמו בחטא הזה. ואפשר תאמר שזה רק לשעה שעבר וחטא היה וחזר לו, לא כן, כי לפי שעקר קדושת נפשו ממנו וממקומה, ואל זר השחית מקום הזה, הרי הוא מתגבר בו ואין מניחו, ומטמא כל גופו מבפנים ומבחוץ, ומטמא תמיד, ואחר כך יעמול להתקדש ולהמשיך קדושה עליו, אז הלואי

שיעלה בידו להתקדש... ועל זה כתוב **"אֵלֶּהי מִסְכָּה לֹא תַעֲשֶׂה לָךְ"** (שמות לד, יז), **"לָךְ"**,
בשביל לקלקל עצמך:

זוהר חלק ג דף פד עמוד ב

"לֹא תַעֲשֶׂק אֶת רַעְךָ וְלֹא תִגְזֹל, לֹא תִלִּין פְּעֻלַת שְׂכִיר אֶתְךָ עַד בֹּקֶר". אמר רבי אלעזר, **"לֹא תִלִּין פְּעֻלַת שְׂכִיר"** מדוע.

המלין שכר שכיר סכנה לו

אלא מן מקרא אחר נשמע, שכתוב **"בְּיוֹמוֹ תִתֵּן שְׂכָרוֹ וְלֹא תָבֹא עָלָיו הַשֶּׁמֶשׁ, כִּי עֲנִי הוּא וְאֵלָיו הוּא נִשְׂא אֶת נַפְשׁוֹ"** (דברים כד, טו). **"לֹא תָבֹא עָלָיו הַשֶּׁמֶשׁ"**, הזהר שלא תהיה נאסף בשבילו מן העולם טרף שיגיע זמנך למות, ככתוב **"עַד אֲשֶׁר לֹא תַחֲשֶׂךְ הַשֶּׁמֶשׁ וְגוֹ"** (קהלת יב, ב).

המשיב נפש עני זוכה לחיים

מכאן למדנו ענין אחר. מי שמשיב נפש העני, אפילו (דף פה עמוד א) אם הגיע זמנו להסתלק מן העולם, הקדוש ברוך הוא משלים לנפשו ונותן לו חיים יותר.

על עשק העני יתמעטו ימיו

"לֹא תִלִּין פְּעֻלַת שְׂכִיר". בוא וראה, מי שעושק שכר העני, כאלו עושק את נפשו ונפשות בני ביתו. הוא המעיט נפשותם, והקדוש ברוך הוא ממעט ימיו ומגרע נפשו מהעולם ההוא. שהרי כל אותן הבלים היוצאים מפי הפועל העני כל אותו היום, כולם עולים לפני הקדוש ברוך הוא ועומדים לפניו, ואחר שנעשה לו העושק, עולה נפשו ונפשות בני ביתו ומתעטפות באותן ההבלים של פיו, וקובלים לפני הקדוש ברוך הוא, ואז אפילו אם נגזר על זה האדם כמה ימים וכמה טובות, כלם מתעקרים ומסתלקים ממנו. ולא עוד, אלא שנפשו לא תעלה למעלה, וזהו שאמר רבי אבא הרחמן יציילנו מהם ומעלבונם. וביארו שאפילו אם הפועל הוא עשיר, **"וְאֵלָיו הוּא נִשְׂא אֶת נַפְשׁוֹ"** (דברים כד, טו), משמע שאפילו כל איש כן, וכל שכן העני.

שכר שכיר כפקדון הנפש

וזהו שהיה רב המנונא עושה כאשר היה שכירו מסתלק מעבודתו, היה נותן לו שכרו, ואמר לו קח את נפשך שהפקדת בידי, קח פקדונך. ואפילו אם אמר יהיה בידך שאני רוצה לקבץ שכרי, לא היה רוצה. אמר פקדון של גופך אין ראוי להפקידו בידי, כל שכן פקדון הנפש, שהרי פקדון הנפש אינה נתנה אלא להקדוש ברוך הוא, שכתוב **"בְּיַדְךָ אֶפְקִיד רוּחִי"** (תהלים לא, ו).

שאל ר' חייא, אם רוצה להפקיד שכרו ביד אחר האם מותר. אמר לו, אפילו ביד בעל הבית אבל לאחר שנתן לו.

גם יום עשק שכר השכיר נפגם

כתיב **"לֹא תִלִּין פְּעֻלַת שְׂכִיר"**, וכתיב **"לֹא תָבֹא עָלָיו הַשֶּׁמֶשׁ"**, זה כבר תרצו. אבל בוא וראה, אין לך יום ויום שאין שולט בו יום עליון אחר, ואם השוכר אין נותן לו נפש שלו

באותו היום, הרי הוא פוגם לאותו יום העליון, ולפיכך "בְּיוֹמוֹ תִתֵּן שְׂכָרוֹ וְלֹא תָבֹא עָלָיו הַשְּׂמֶשׁ". ומה שנאמר "לֹא תִלְוֶינָהּ", הוא לפי שנפשו לא תוכל לעלות אבל נפשות העני ושל בני ביתו עולות וקובלות כמו שנתבאר:

זוהר הזוהר

ו. להיות בעל קרי, או אף גם לזנות: ז. יש לפרש על שם שהכל סוכין ביופיה: כונתו כי מסכה משמעותו הסתכלות, כמו 'יסכה'

תורת הזוהר

ספר הזוהר בלשון הקודש
-מנקד-

פרק י"ח
תיקוני זוהר
חלק ב

הרשב"י קבע:
"בספר הזוהר יצאו בני ישראל מהגלות ברחמים"

זוהר חלק ג דף פה עמוד א

לא תקלל חרש ולפני עור לא תתן מכשל. אמר רבי חייא, מקרא זה כמשמעו, אבל פרשה זו כולה למדנו ממנה ענינים אחרים, וכלם תלויים זה בזה.

מדת הדין נאחזת בקללה

ובוא וראה, מי שמקלל לחברו, והוא לפניו והכלימו, כאלו שפך דמו, וזה נתבאר. ומקרא זה מדבר כשאין חברו עמו והוא מקללו, דבור זה עולה, שאין לך דבור ודבור שיוצא מפי האדם שלא יהיה לו קול, וזה הקול עולה למעלה, וכמה שרי הדין מתחברים עם אותו הקול, עד שעולה ונתעורר מקום הדין שנקרא תהום רבה כמו שנתבאר, והרבה דינים נתעוררים על זה האדם. וי למי שמוציא דבור רע מפיו, וזה נתבאר.

ולפני עור לא תתן מכשל כמשמעו, ונדרש במי שגורם לאחר לחטוא, וכן במי שמכה לבנו גדול.

הלא ראוי ומורה מונע תלמידו מללמוד כאמת

וכן במי שלא הגיע להוראה ומורה, כמו שכתוב **"כי רבים חללים הפילה ועצמים כל הרגיה"** (משלי ז, כו), וזה נתבאר. הוא עובר משום **"ולפני עור לא תתן מכשל"**, לפי שהכשיל את חברו לעולם הבא.

תורת אמת נעשית אור עליון

שלמדנו, מי שהולך בדרך ישר בהתורה, ומי שלומד התורה כראוי, יש לו חלק טוב תמיד לעולם הבא. כי אותן דברי תורה שהוציא מפיו הולכים ושטים בעולם ועולים למעלה, וכמה עליונים קדושים מתחברים באותן דברי תורה, ועולים בדרך מישור ונתעטרים בעטרה קדושה, וטובלים בנהר של עולם הבא^[ח] הנמשך ויוצא מן העדן, ומתקבלים בו ונבלעים בתוכו, ונעשה מהם נטיעת עץ עליון סביב הנהר ההוא, ואז נמשך ויוצא אור עליון ומתעטר בו באדם הזה כל היום.

תורה שלא באמת נדחית

ומי שלומד תורה ואינו עמל בה בדרך אמת ובדרך ישר, דבור זה עולה ונוטה לכמה דרכים ואין מי שיתחבר בו, וכלם דוחים לו חוצה, והולך ומשוטט בעולם ואינו מוצא מקום. מי גרם לו זה, מי שהטוהו מדרך הישר. זהו שכתוב **"ולפני עור לא תתן מכשל"**, ולפיכך כתוב **ויראת מאלהיך אני ה'.**

זיו הזוהר

ת. זה עולם הבינה הנקרא אמת עלאה:

תורה בתשוקה אף שאינה אמת מתקבלת

ומי שתשוקתו ללמוד תורה ואינו מוצא מי שילמוד עמו, והוא באהבתו להתורה עמל בה ומגמגם בה גמגום בלי הבנה, כל דבור ודבור עולה, והקדוש ברוך הוא שמח בהם ומקבלם, ונוטע אותם סביב הנחל ההוא^[ט], ונעשה מאותן הדבורים עצים גדולים, ונקראים ערבי נחל. זהו שכתוב "בְּאַהֲבַתָּה תִּשְׁגָּה תְּמִיד" (משלי ה, יט).

ודוד המלך אמר, "הַיְוֵנִי ה' דְּרַכָּךְ אֶהְיֶה בְּאַמְתֶּךָ" (תהלים פו, יא), וכתוב "וַיַּחֲנֵי בְּאַרְחַ מִישׁוֹר לְמַעַן שׁוֹרְרֵי" (שם כז, יא). זכאים הם היודעים דרכי התורה ולומדים בה בדרך ישר, שהם נוטעים עצי חיים למעלה שכולם הם רפואה:

זוהר פרשת בלק חלק ג דף קצט עמוד א

צדק - דין בלי נגיעות

"לֹא תַעֲשׂוּ עֹל בְּמִשְׁפָּט" וגו' "בְּצִדְקַת תְּשֻׁפֵּט עַמִּיתְךָ". אמר רבי חזקיה... איך תאמר שצדק דין תקיף הוא, הרי כתוב "צִדְקָה צִדְקַת תְּרַדְּךָ" (דברים טז, כ). אלא שצדק אין בו ותרנות כלל, כמו כן, הדין את חברו אינו ראוי לעשות לו ותרנות מן הדין כלל, אלא בצדק, שלא ישיגה על אהבה. "מֵאוֹנֵי צִדְקָה" בלי ותרנות לצד זה ולצד זה, למי שנותן ולמי שמקבל.

זוהר חלק ג דף פה עמוד ב

הדיין אוהו במדת צדק ומערב בו רחמים

רבי יוסי אמר, הרי אמרו שפרשה זו ענינים עליונים ויקרים ישנם בה באותן מצות התורה. מקרא זה מסופו הוא מובן, שכתוב "בְּצִדְקַת תְּשֻׁפֵּט עַמִּיתְךָ", בוא וראה שתי מדרגות הן כאן, משפט וצדק. מאי בין זה לזה, אלא אחד רחמים ואחד דין, וזה נמתק בזה. כאשר נתעורר צדק הוא דן דין לכל בשוה, שאין בו רחמים ולא ותרנות. כשנתעורר משפט יש בו רחמים. יכול יהיה כלו במשפט, בא הכתוב ואומר "בְּצִדְקַת תְּשֻׁפֵּט עַמִּיתְךָ". מאי הטעם, לפי שצדק אינו דן לזה ומוחל לזה, אלא לכלם יחד במשקל אחד, כדברי הכתוב "לֹא תִשָּׂא פָנֶי דָל וְלֹא תִהְדָּר פָּנֵי גָדוֹל", אלא כלם במשקל אחד. יכול שיהיה כל הדין בצדק בלבדו, בא הכתוב ואומר "תְּשֻׁפֵּט", שצריך לחברם יחד שלא יהיה נמצא זה בלי זה, וזהו שלמות הדין.

וכל כך למה, לפי שהקדוש ברוך הוא נמצא שם, ולפיכך נצרך שיהיה הדין בשלמות, וכמו שהוא עושה למטה, כדמיון זה ממש נעשה למעלה.

כסאו של ה' - צדק ומשפט

ובוא וראה, הקדוש ברוך הוא מכין כסא הדין בשעה שהדיינים יושבים, ככתוב "כּוֹנֵן לְמִשְׁפַּט כְּסֵאוֹ" (תהלים ט, ח), ומשם הוכן כסאו של הקדוש ברוך הוא. ומה הוא כסאו, אלו הם צדק ומשפט, זהו שכתוב "צִדְקָה וּמִשְׁפָּט מְכוֹן כְּסֵאֶךָ" (שם פט, טו). ומי שדן דין צריך לדון כעין כסא המלך, ואם פוגם אחד מהם כאלו פוגם לכסא המלך, ואז הקדוש ברוך הוא

זיו הזוהר

ט. זה עולם המלכות הנקרא אמת תתאה:

נסתלק מבין הדיינים ואינו עומד שם בשעת דונם, ומה אומר "עֲתָה אָקוּם יֹאמֵר ה' וגו'" (ישעיהו לג, י'), ורוח הקודש אומר "רוּמָה עַל הַשָּׁמַיִם אֱלֹהִים" (תהלים נז, ו):

זוהר פרשת נשא חלק ג דף קכא עמוד ב

הנשמה מעידה על דיבורי האדם הטובים והפגומים

"לֹא תִלְךָ רַכִּיל בְּעַמִּיךָ". אמר רבי אבא, בוא וראה בשעה שהאנשים ישנים וטועמים טעם מיתה, והנשמה עולה למעלה, עומדת במקום שעומדת, ונבחנת על מעשיה שעשתה כל היום, וכותבים אותם על אגרת. מה הטעם, לפי שהנשמה עולה למעלה, ומעידה על מעשי האדם, ועל כל דבור ודבור שהוציא מפיו.

וכאשר אותו הדבור שהוציא האדם מפיו הוא כראוי, דברי קדושה של תורה ותפלה, עולה ובוקע רקיעים, ועומד במקום שעומד, עד שנכנס הלילה, והנשמה עולה ואוחזת לזה הדבור ומכנסת לו לפני המלך.

וכאשר זה הדבור אינו כראוי, והוא דבור מדבורים הרעים, מלשון הרע, זה הדבור עולה למקום שעולה, ואז נרשם זה הדבור וזה החטא על האדם. זהו שכתוב "מִשְׁכַּבְתָּ חֵיקֶךָ שְׁמֹר פִּתְחֵי פִיךָ" (מיכה ז, ה):

רעיא מהימנא חלק ג דף פה עמוד ב

יש להוכיח את חברו כמו שה' מוכיח

"לא תשנא את אחיך בלבבך הוכח תוכיח את עמיתך וגו'". מצוה זו להוכיח לזה שחטא, להראות לו אהבה רבה שאוהב אותו, ומוכיחו כדי שלא יענש על חטאיו. שהרי בהקדוש ברוך הוא כתוב "פי את אשר יאהב ה' יוכיח" (משלי ג, יב), וכמו שהקדוש ברוך הוא עושה ומוכיח למי שאוהב אותו, כך ילמוד האדם מדרך ההוא ויוכיח לחברו.

ה' מוכיח בתחילה בסתר שלא יתבייש

הקדוש ברוך הוא במה מוכיח לאדם, מוכיחו באהבה בסתר. אם שומע לו הרי טוב, ואם לא, מוכיחו בין אוהביו. אם שומע לו הרי טוב, ואם לא, מוכיחו בגלוי לעיני כל.

אם שומע לו הרי טוב, ואם לא, מניחו ואין מוכיחו, עוזב אותו שילך ויעשה כרצונו.

בתחלה מודיע לו בסתר, בשביל להוכיחו ולעורר אותו שלא ידע איש מזה, וזה הוא בינו לבינו. אם מקבל התוכחה הרי טוב, ואם לא, מודיע לו בין אוהביו. בזמן שהיה כהן גדול בעולם, הביא עליו נגעים שישכב במטתו, ובאו אוהביו של הקדוש ברוך הוא, והודיעו לו שאם יש בו חטא צריך הוא לעשות תשובה ולפשפש במעשיו. אם ציית להם הרי טוב, ואם לא, מוכיחו הקדוש ברוך הוא בפרסום בממונו או בבניו, שהכל מתלחשים עליו ובאים אליו. אם מקבל התוכחה הרי טוב, ואם לא, עוזבו רבונו לעשות כרצונו, ואין מעוררו לעולם.

המוכיח מתוך אהבה מוכיח תחילה בסתר

כדמיון זה צריך האדם להוכיח לחברו. בתחלה בסתר, אחר כך בין אוהביו, אחר כך בפרסום, מכאן ולהלאה יעזבו לעשות כרצונו.

ועל כן כתוב "הוכח תוכיח", "הוכח", בסתר שלא יודע מזה לאיש. "תוכיח", בין חבריו ואוהביו. "את עמיתך", בפרסום. ולכך לא כתוב בתחלה "תוכיח" אלא "הוכח".

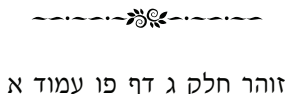
לאדם שיתבייש יש להוכיח יותר בדרך כבוד

ועוד, "הוכח", אם הוא אדם שיתבייש, אין לומר לו ואין להוכיחו אפילו בסתר, אלא יאמר לפניו כמי שמספר בענינים אחרים, ובתוך אותן ענינים יזכיר שמי שעושה חטא ההוא ענשו כך וכך, כדי שהוא יבין מעצמו ויבדל מן החטא ההוא. ועל כן "הוכח", ואם לאו "תוכיח", ואחר כך "את עמיתך" בפרסום, מכאן ולהלאה "ולא תשא עליו חטא".

אף כשמוכיח בפרסום אין לומר ברבים שעבר

דבר אחר, "ולא תשא עליו חטא", שהרי כאשר האדם מוכיח לחברו ונזדמן להוכיחו בפרסום, גם אז לא יזכיר לפניו בפירוש שהוא עשה אותו החטא, כי זה אסור לו בודאי,

אלא יאמר סתם, ולא יזכיר לפניו בפרסום שעשה אותו החטא, ולא ירשום עליו עונש, כי הקדוש ברוך הוא חס על כבוד האדם אפילו ברשעים. [עד כאן רעיא מהימנא]:

לכל דבר יש שר מיוחד למעלה

"אֶת חֻקֵי תִשְׁמְרוּ, בְּהִמְתָּדָ לֹא תִרְבִּיעַ כְּלָאִים, שְׂדֵדָ לֹא תִזְרַע כְּלָאִים" (ויקרא יט, יט). אמר רבי אלעזר, בוא וראה, כאשר ברא הקדוש ברוך הוא את העולם, הכין כל דבר ודבר כל אחד ואחד במקומו, ופקד עליהם חיילות עליונים, ואין לך אפילו עשב קטון בארץ שלא יהיה לו כח עליון למעלה, וכל מה שכל אחד ואחד עושה, הכל הוא בתוקף כח העליון ההוא הממונה עליו למעלה, וכל הנהגותיהם נגזרין מן הדין, על פי הדין נוסעים ועל פי הדין עומדים, אין מי שיוצא מן עמדתו לחוץ.

השרים מקבלים כוחם ממדת המלכות

וכל הממונים, מן היום שנברא העולם נפקדו להיות מושלים על כל דבר ודבר, וכלם מקבלים שפָּעַם על ידי הנהגה אחרת עליונה שמקבלים ממנה כל אחד ואחד^[ב], ככתוב "וַתִּקַּם בְּעוֹד לַיְלָה וַתִּתֵּן טֹרֶף לְבֵיתָהּ וְחֶק לְנִעְרֹתֶיהָ" (משלי לא, טו).

מדת המלכות מקבלת ממדת התפארת

כיון שמקבלים אותו החק, נקראים כלם חקות. והחק ההוא שניתן להם, מן השמים הוא בא, ואז נקראים "חֻקוֹת שָׁמַיִם" (ירמיהו לג, כה), ומניין שמן השמים הם באים, שכתוב "כִּי חֶק לְיִשְׂרָאֵל הוּא" (תהלים פא, ה)^[א].

בכלאים מתערב ונחלש כח השרים

ולכך כתוב "אֶת חֻקֵי תִשְׁמְרוּ", לפי שכל אחד ואחד ממונה על דבר ידוע בעולם בַּחֶק ההוא, לפיכך אסור להחליף המינים להכניס מין במין אחר, לפי שהוא עוקר לכל כח וכח ממקומם, ומחליש תכסיס המלך.

"כְּלָאִים", מהו "כְּלָאִים", כמי שנותן אַחַר בבית הכלא, ככתוב "אֶל בֵּית הַכְּלָאִים" (ירמיהו לז, יח), כדי שלא יוכל לעשות כלום. "כְּלָאִים" משמעותו מניעות, שמונע לכל אותן הכחות מפעולתם. "כְּלָאִים" משמעותו ערבוב, שעושה ערבוביה בכחות שלמעלה, ומתיש תכסיס המלך:

זיו הזוהר
 י. היינו, המלכות: יא. פירוש, שהשפע הבא הנקראת שמים, וגם [נקראת] ישראל ויעקב: לעולם הזה ממדת המלכות, נשפע ממדת התפארת

זוהר חלק ג דף פו עמוד ב

"וּבְגֵד כְּלָאִים שֶׁעֲטָנוּ לֹא יַעֲלֶה עָלֶיךָ". אמר רבי אלעזר, הרי למדנו, בְּכָל צָרִיךְ הָאָדָם לְהִרְאוֹת שֶׁתְּהִיָּה הַפְּעוּלָה כְּעֵין שְׁלִמְעֵלָה, וְלַעֲשׂוֹת הַפְּעוּלָה כְּמוֹ שֶׁנֶּצְרָךְ. וְאִם הוּא מִשְׁנֵה בְּאוֹפֵן אַחַר, מִמְשִׁיךְ עֲלָיו לְשֵׁרוֹת בּוֹ כַח אַחַר שֶׁלֹּא נֶצְרָךְ.

לפי פעולותיו מושך האדם עליו מלמעלה

וּבּוֹא וְרֵא, בְּשַׁעָה שֶׁהָאָדָם מֵרֵאָה הַפְּעוּלָה לְמִטָּה בְּדֶרֶךְ הַיִּשָּׁר כְּמוֹ שֶׁנֶּצְרָךְ, הוּא מִמְשִׁיךְ וּמוֹצִיא רוּחַ קְדוֹשׁ עֲלָיוֹן שִׁישְׁרָה עֲלָיו. וּבְשַׁעָה שֶׁהוּא מֵרֵאָה הַפְּעוּלָה לְמִטָּה בְּדֶרֶךְ עֵקוּם שְׁאִין הוּא דֶרֶךְ הַיִּשָּׁר, אִז הוּא מִמְשִׁיךְ וּמוֹצִיא רוּחַ אַחַר שִׁישְׁרָה עֲלָיו מֵה שֶׁלֹּא נֶצְרָךְ, וְהוּא יִמְשִׁיךְ אֶת הָאָדָם לְצַד הָרַע. מִי מִמְשִׁיךְ עֲלָיו רוּחַ הַהוּא, הוּי אֹמֵר פְּעוּלָה זֹו שֶׁהִרְאָה בְּצַד אַחַר.

כלאי הבגד סתם הם פגם וביציצית הם שלמות

כְּתוּב "דְּרִשָּׁה צֹמֵר וּפְשָׁתִים" (משלי לא, יג), "דְּרִשָּׁה", מֵהוּ "דְּרִשָּׁה", שְׁחֹקֶרֶת וְדוֹרֶשֶׁת עַל דְּבַר צֹמֵר וּפְשָׁתִים מִי שֶׁמִּחְבְּרֵם בִּיחַד. וְאִם תִּשְׁאַל בְּיִצִיצִית מִפְּנֵי מֵה מוֹתֵר, זֶה נִתְבָּאֵר, אֲבָל שֵׁם אוֹתוֹ הַבְּגָד הוּא בְּתֻקוֹנוֹ בְּשִׁלְמוֹת הָעֲשִׂיָה כְּרֵאוּי^[ב].

וְזֶהוּ "דְּרִשָּׁה צֹמֵר וּפְשָׁתִים", לַעֲשׂוֹת נִקְמָה בְּמִי שֶׁמִּחְבְּרֵם אוֹתֵם בִּיחַד. אֲבָל מֵתִי מוֹתֵר לְחִבְרֵם, בְּשַׁעָה שִׁישׁ בְּהַבְּגָד שְׁלִמּוֹת, שֶׁכְּתוּב **"וַתַּעַשׂ בְּחֻפְזָה כְּפִיָּה"**, וְיִצִיצִית הִרִי בִּיאֲרֹנוֹ כִּי שֵׁם נִמְצָא הַבְּגָד בְּכֻלָּל הַשְּׁלִמּוֹת, וְאִין מִקְלֻקְלָה כְּלָל. אֲבָל בְּשַׁעָה שֶׁלֹּא נִמְצָא בְּזֶה שְׁלִמּוֹת, מִי שֶׁבֵּא לְחִבְרֵם יַחַד נִתְעוֹרֵר עֲלָיו רוּחַ שְׁאִינוֹ נֶצְרָךְ.

כלאים הוא ענין קין והבל

עֲנִין זֶה מִי יוֹכִיחַ, קִין וְהַבֵּל מוֹכִיחִים, שְׁזֶה בֵּא מִצַּד אֶחָד וְזֶה בֵּא מִצַּד אַחַר, וְלִפְיֻכְךָ אִין נֶצְרָךְ לְנוֹ לְחִבְרֵם בִּיחַד, וְקֶרְבֵּן שֶׁל קִין נִתְרַחַק מִלְּפָנֵי קֶרְבָּנוֹ שֶׁל הַבֵּל. **וְעַל כֵּן "וּבְגֵד כְּלָאִים שֶׁעֲטָנוּ לֹא יַעֲלֶה עָלֶיךָ"**, "לֹא יַעֲלֶה עָלֶיךָ" סֵתֵם, "לֹא יַעֲלֶה עָלֶיךָ" רוּחַ אַחַר שֶׁלֹּט בְּךָ^[ג].

וּנֶצְרָךְ לוֹ לְאָדָם לְהִרְאוֹת פְּעוּלָה כְּשֶׁרֵא, כִּי בְּפְעוּלָה כְּשֶׁרֵא שׁוֹרָה עֲלָיו רוּחַ קְדוֹשׁ, רוּחַ עֲלָיוֹן, לְהִתְקַדֵּשׁ בּוֹ... וּמִי שֶׁמִּפְרֵדֵם בְּאוֹתוֹ אוֹפֵן כְּמוֹ שְׁאֲמֵרוֹ, שֶׁלֹּא יִהְיֶה נִמְצָא שׁוֹעַ טוֹוִי וְנוֹז בִּיחַד, זֶה הָאָדָם מֵרְבֵּה שְׁלוֹם עֲלָיו וְעַל כָּל הָעוֹלָם.

זוהר חלק ג דף פז עמוד א

קֶרְבָּנוֹ שֶׁל קִין הִיָּה פְּשָׁתִים, וְקֶרְבָּנוֹ שֶׁל הַבֵּל הִיָּה צֹמֵר, אִין זֶה כּוֹזֵה וְלֹא זֶה כּוֹזֵה. סוּד הַדְּבַר קִין כְּלָאִים הִיָּה, עֲרֻבּוֹב שֶׁלֹּא נֶצְרָךְ, צַד הַטּוֹמָאָה שְׁאִינוֹ מִמִּין אָדָם וְחוּה, וְקֶרְבָּנוֹ מִן הַצַּד הַהוּא הִיָּה בֵּא. הַבֵּל הִיָּה מֵאוֹתוֹ הַמִּין שֶׁל אָדָם וְחוּה. וּבְמַעִיָּה שֶׁל חוּה נִתְחַבְּרוּ שְׁנֵי אֵלֶּה הַצַּדִּים, וְלִפִּי שְׁנֵתְחַבְּרוּ יַחַד לֹא בֵּאָה מֵהֵם תּוֹעֵלֶת לְעוֹלָם וְנִאֲבָדוּ. וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה צַד שֶׁלֵּהֵם קִיִּים, וּמִי שֶׁמֵרֵאָה אֶת גּוֹפּוֹ בְּבִגְד שֶׁנַּעֲשָׂה מִן חִבּוּר שֶׁל שֶׁעֲטָנוֹ, מְעוֹרֵר עֲלָיו כָּל אוֹתָן

זִי הַזּוֹהָר

יב. שְׁלִמּוֹת הָעֲשִׂיָה הֵיִינוּ שֶׁנַּעֲשָׂה הַבְּגָד לְשֵׁם מִצְוָה: **יג.** זֶה רוּחַ הַשְּׁטָן, כִּי שֶׁעֲטָנוֹ הוּא צִירוּף

צדדים הרעים יחד, ויכול להנזק, ששורה עליו רוח אחר שאינו נצרף. וישראל צריכים לעורר עליהם רוח קדוש להיות קדושים, להמצא בשלום בעולם הזה ובעולם הבא:

זוהר חלק ג דף פז עמוד א

אחר שלש שנים מקבלים הפירות כוחם הראוי

"וכי תבאו אל הארץ ונטעתם כל עץ מאכל וגו'" (ויקרא יט, כג). אמר רבי חייא, בוא וראה שהרי העץ אין עושה פירות אלא בארץ, והארץ תוציאם ותראה אותן הפירות לעולם. והארץ אינה עושה פירות אלא מתוך כח אחר שעליה, כמו שנקבה אינה עושה תולדות אלא מתוך כח הזכר.

ואותן הפירות אין מושלמים בשלמות עד שלש שנים, ולא נפקד עליהם הכח שלמעלה עד השתלמותם, לאחר השתלמותם, נפקד עליהם הכח, והארץ מתתקנת בהם. שהרי עד שלש שנים הארץ אינה מתתקנת בהם ואינה נמתקת עמהם, לאחר שנשתלמו ונתתקנו יחד, אז היא שלמות.

לוי נבחר מהשבטים להיותו שלישי לבטן

בוא וראה, שהנקבה עד שמתעברת שלש פעמים פרי בטנה לא נשתלמו. אחר עיבורה השלישי, נתתקנת הנקבה בעיבור הזה ונמתקים ביחד, אז וולד הזה הוא שלמות הכל ויופי של הכל. לוי נבחר מכל השבטים, שהוא שלישי לאמו שנתתקנה בו ונמתקה עמו. כמו כן פרי הארץ, לאחר שיוצאים עד שלש שנים אין להם עוד הכח שלמעלה, שהרי אז נגמר הבישול שלהם. אחר שלש שנים, נפקד עליהם כח העליון למעלה.

בשנה הרביעית נמצא היחוד

"ובשנה הרביעית יהיה כל פריו קדש הלולים" (ויקרא יט, כד), מהו "קדש הלולים", תשבחות לשבח לו להקדוש ברוך הוא. סוד הדבר שבשנה הרביעית מזדוגת שכינת עוזו בהקדוש ברוך הוא, והלל ושמחה נמצא, שכתוב "קדש הלולים", הלל ושמחה בזיווג אחד^[י]. ולמדנו, מי הוא שנה הרביעית, זו מדת מלכותו שהיא רגל רביעי בכסא^[ט]. והכל אחד, שהרי אז הקדוש ברוך הוא מזדוג בה בשכינה הקדושה, ואז היא קדש, והילול קדוש נמצא.

ואז כחות הקדושים מתמנים על העולם, על כל דבר ודבר כראוי לו. מכאן ולהלאה מתברכים כלם ומותר לאכול, שהרי כלם נמצאים בשלמות שלמעלה ושלמטה.

רק הגדלים מהשנה הרביעית שורה עליהם הקדושה

וטרם שנשלמים בכל מלמטה ומלמעלה, אסור לאכול מהם, ומי שאוכל מהם הוא כמי שאין לו חלק בהקדוש ברוך הוא ובשכינה הקדושה, שהרי אותן הפירות בלי רשות עליונה הקדושה נמצאים, שאינה שורה עליהם עד השתלמותם, ובלי רשות התחתונה, שהרי לא

זיו הזוהר

בגימטריא השם אדני- שהוא במלכות. וכונתו, שאכילת הפירות בשנה הרביעית בהלל ושמחה ותשבחות גורמת יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה: טו. כידוע שהאבות הן הם

שטן עז: יד. הלל ושמחה, מרמז על הַזְדוּגוּת תפארת עם מלכות, קודשא בריך הוא ושכינתיה, כי שמחה מורה על השם הוי"ה ברוך הוא הנרמז בראשי תורה ישמחו השמים ותגל הארץ, והלל

נמתק כח הארץ בהם, וזה שאוכל מהם מראה בעצמו שאין לו חלק קדוש למעלה ולמטה. ואם מברך עליהם ברכה לבטלה היא, שהרי הקדוש ברוך הוא עוד לא השרה כחו עליהם, ואין בהם חלק הקדוש, הרחמן יצילנו מאלה שאין משגיחים בכבוד רבונם:

התעוררו כי בא אורח

**דרשות התעוררות
בענין לימוד הזוה"ק
לקרב אור הגאולה**

שנאמרו על ידי רבי שלום יהודה גראס
ב"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

**מפעל
הזוהר
העולמי**

1

ובו דרשות 1-6

ניתן להשיג את סדרת הדיסקים
בטל: 0526077914 0548-436784
0544577956 0549-788564
09-8323442 02-6255789

**שמעו
ותחי נפשכם**

קול הזוהר
שידורים בוגאניו
0722-990044

מחלקת דיסקים
**קול
הדשבי"י**
0722-990055

נא לשכפל ולהפיץ להרבות תורה ויראת שמים בעולם

יהודים חושו והינצלנו

הוֹי כִּי גָדוֹל הַיּוֹם הַהוּא מֵאִין כָּמָהוּ
וְעַת צָרָה הִיא לְיַעֲקֹב וּמִמָּנָה יוֹשֵׁעַ

(ירמיה פרק ל"ז)

האם הנך חפץ להנצל מפצצת אטום?
מהקרינות?
האם הנך יודע מה יסוכך עליך?

האם שמעת היכן ניתן להשיג בימינו
תיבת נח כדי להינצל?

הזמן אוזל אל
תתמהמה!

זוהר פרשת ויקהל חלק ב דף רטו עמוד ב

כשהנשמה עולה בלילה שורה טומאה על הגוף

”לא תאכלו על הדם, לא תנחשו ולא תעוננו” (ויקרא יט. כו). אמר רבי שמעון, מקרא זה נתבאר, וסוד הדבר, כל מי שאוכל בלי תפלה, שאינו מתפלל על דמו קודם שיאכל, חשוב הוא כמנחש ומעונן. לפי שבלילה עולה הנשמה להביט בסוד כבוד העליון, כל אחד ואחד כפי הראוי לו, ונשאר [גוף] האדם בכח ההוא שמתפשט בתוך הדם כדי שיתקיים הגוף, ועל כן הוא טועם טעם מיתה, שהרי צד הטומאה שולט על הגוף שנמצא בלי נשמה.

אין הנשמה חוזרת לגמרי עד שיתפלל

וכאשר נתעורר האדם, אף על פי שעוסק בתורה, נשמתו אינה עומדת במקומה, ואינה שולטת באדם, אלא כח הדם בלבדו שנקרא נפש, אותו הכח שמתפשט בדם תמיד, וזה נתבאר.

וכאשר מתפלל האדם התפלה של עבודת רבונו, אז מתישב כח הדם במקומו, ומתגבר כח הנשמה ומתישבת על המקום ההוא. ואז נשלם האדם לפני רבונו כמו שנצרך, הנפש מתישבת למטה וסוד ענין הנשמה למעלה.

כשאוכל אחר התפילה מחזק גופו כשכבר קדוש

ועל כן, זה שמתפלל תפלתו קודם האכילה, גופו קיים כמו שנצרך, ונשמתו תעלה על מקום מושבה כמו שנצרך. ואם אוכל טרם שמתפלל תפלתו, שאין כח הדם נתישב על מקומו, הרי הוא כמנחש ומעונן, לפי שזהו דרך המנחש להעלות לצד הטומאה ולהשפיל צד הקדושה.

האוכל קודם התפילה מחזק גופו כשעדיין אינו קדוש

ומפני מה נקרא זה האיש שעמלו בצד ההוא מנחש, מפני שעמל בנחש ההוא להגביר כחו שיתחזק, וזהו כמי שעובד לאלהים אחרים, וכן זה עובד לאותו הכח של הדם, ואינו עובד להקדוש ברוך הוא, להגביר צד הנשמה, צד הקדושה.

מעונן נקרא, לפי שעמלו בעון ואינו עמל בזכות. ואם תשאל הרי נמצאת נ באמצע, כך הוא בודאי, שהרי אין יכולים לשלוט בצד הטומאה ההוא, עד שנתערב בו ערבוב מצד הקדושה כמו חוט דק אחד. מי שרוצה לחזק השקר, יערבב בו דבר אמת, כדי שיתקיים שקר ההוא. ועל כן, עון דבר שקר הוא, כדי שיתקיים השקר, מכניסים בו דבר אמת, וזו

היא נ, בזה מחזקים לשקר ההוא. ומי שאינו מתפלל תפלתו לפני הקדוש ברוך הוא קודם שיאכל על דמו, הרי הוא כמנחש ומעונן:

זוהר פרשת משפטים חלק ב דף קכב עמוד א

אין לדון אלא קודם שיאכל

למד ר' אבא, כתוב "דינו לבקר משפט" (ירמיהו כא, יב). וכי רק לבקר ולא בכל היום, אלא לבקר, קודם שיאכלו הדיינים וקודם שישתו. שכל מי שדן דין לאחר שאכל ושתה, אינו דיין אמת^[ט]. שכתוב "לא תאכלו על הדם", מהו "על הדם", אזהרה לדיינים שלא יאכלו קודם שידונו הדין, שכל מי שדן דין לאחר שאכל ושתה, כאלו חייב דמו של חברו לאחר, שהרי דמו ממש הוא נותן לאחר. זה בממון, כל שכן בדיני נפשות, שצריכים הדיינים להשמר שלא ידונו הדין אלא קודם שיאכלו וישתו. ועל זה כתוב "דינו לבקר משפט", וכתוב "אני ה' עשה חסד משפט וצדקה בארץ, כי באלה חפצתי נאם ה'" (ירמיהו ט, כג):

זוהר חלק ג דף פז עמוד ב

יש לכבד התורה ולומדיה

"מפני שיבה תקום והדרת פני זקן" (ויקרא יט, לב). אמר רבי יוסי, מקרא זה יש לעיין בו. "מפני שיבה" סתם, זו שיבת התורה. "תקום", שצריך האדם לקום מפני ספר תורה, וכך עשה רב המנונא הזקן כשהיה רואה ספר תורה עמד מלפניה ואמר "מפני שיבה תקום". כמו כן צריך כל אדם לקום מלפני תלמיד חכם, לפי שהוא עומד במדות הקדושה העליונה, והוא רמז לכהן העליון, שכתוב "והדרת פני זקן" הנמצא בעולם^[י].

אמר רבי שמעון, מכאן רמז לתורה שבכתב ורמז לתורה שבעל פה^[יא].

יש להתחזק בעבודה בימי הנעורים

עוד למדנו שמקרא זה לדרשה הוא בא. "מפני שיבה תקום", כמו שדרשו בזה החברים, אזהרה לכל אדם, כי טרם שיתעלה בשיבה, יראה לקום בקיום טוב בעולם, מפני שכך הוא יפה לו. אבל לסוף ימיו, אין זה שבחו של אדם כל כך כשהוא זקן ואינו יכול לעשות רע. אלא שבח שלו בעוד הוא בתוקפו והוא איש טוב, ושלמה המלך הכריז ואמר "גם במעללי יתנפר נער וגו'" (משלי כ, יא), כדמיון זה כתוב "וזכר את בוראיה בימי בחורתיך" (קהלת יב, א):

זיו הזוהר

סימן ה סעיף ג) : יז. פירוש, על דרך שאמרו אין לך אלא שופט שבימך: יח. פירוש, שיבה זו ספר התורה, היינו תורה שבכתב. ופני זקן, אין זקן אלא מי שקנה חכמה, והיינו חכמת תורה שבעל פה:

המרכבה, וארבעה רגלי הכסא הם אברהם יצחק יעקב, ודוד שהוא בבחינת מלכות: טז. עד שעה ששית, שהיא זמן סעודה לתלמידי חכמים, מחויב הדיין לישב ולדון, ומכאן ואילך רשות. (מסכת שבת דף י עמוד א. ובשולחן ערוך חלק חושן משפט

זוהר פרשת ויקרא חלק ג דף כד עמוד ב

המתקדש גם בניו קדושים וקרויים בנים לה'

"וְהִתְקַדְּשֶׁתֶם וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים וּגו'" (ויקרא יא, מד). אמר רבי יצחק, זכאים הם הצדיקים שיש להם חלק עליון בהקדוש ברוך הוא, חלק קדוש בקדושת המלך, לפי שהם מקדשים עצמם בקדושת רבונם, וכל מי שמקדש עצמו, הקדוש ברוך הוא מקדש לו, שכתוב "וְהִתְקַדְּשֶׁתֶם וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים", אדם המקדש עצמו מלמטה מקדשין לו מלמעלה. וכאשר מתקדש האדם בקדושת רבונו, מנחילין לו נשמה קדושה, נחלת הקדוש ברוך הוא ושכינת עוזו, ואז יורש הכל, והם נקראים בנים להקדוש ברוך הוא, כמו שכתוב "בְּנֵי אֲתָם לֵה' אֱלֹהֵיכֶם" (דברים יד, א):

זוהר פרשת צו חלק ג דף לא עמוד א

רבי יוסי אמר, וְהִתְקַדְּשֶׁתֶם וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים, מי שמקדש עצמו מלמטה מקדשין לו מלמעלה, מי שמטמא עצמו מלמטה מטמאים לו מלמעלה. מקדשין לו מלמעלה זה מובן, שהרי קדושת רבונו שורה עליו, אבל מטמאים לו, מאיזה מקום, ואם תאמר מלמעלה, וכי טומאה שורה למעלה.

לפי מעשיו כך שורה עליו מלמעלה

אמר רבי חייא, זהו שלמדנו בעשיה שלמטה מתעורר המעשה למעלה. אם העשיה שלמטה היא בקדושה, מתעורר קדושה למעלה, ובאה ושורה עליו ונתקדש בה, ואם הוא נטמא למטה, מתעורר רוח טמא למעלה, ובא ושורה עליו ונטמא בו, שהרי בעשיה תלוי הדבר.

שאיין לך טוב ורע, קדושה וטומאה, שאיין להם עיקר ושורש למעלה, ובעשיה שלמטה מתעורר המעשה שלמעלה. מה שתלוי בעשיה, מתעורר למעלה על ידי עשיה, והפעולה נעשה, ומה שתולה בדבור, מתעורר על ידי דבור, כשנגזר בדבור למטה מתעורר כן למעלה.

גם כפי דיבוריו כך שורה עליו

ואם תשאל מה נתעורר בדבור. אלא כך כתוב "וְדַבַּר דְּבָר" (ישעיהו נח, יג), זה הדבור מעורר דבור אחר למעלה שנקרא "דבר", "דְּבַר ה' אֲשֶׁר הִיָּה", "וְדַבַּר ה' הִיָּה יָקָר" (שמואל א' ג, א), "בְּדַבַּר ה' שְׁמַיִם נִעֲשׂוּ" (תהלים לג, ו) [יט]. והרי למדנו שזה הדבור עולה ובוקע רקיעים עד

זיו הזוהר

יט. ענין הדבור הוא בספירת מלכות.

שמתישב במקומו, ומעורר מה שצריך לעורר, אם טוב טוב, אם רע רע, ועל זה כתוב
”וְנִשְׁמַרְתָּ מְכַל דְּבַר רָע” (דברים כג, י):

סתרי תורה פרשת ויצא חלק א דף קנה עמוד א

במחשבה טובה ממשיך קדושה

”וְהִתְקַדְּשְׁתָּם וְהִיִּיתָם קְדוֹשִׁים”. למדנו, שכל עניני העולם הולכים אחר מחשבה והרהור, ועל כן כתוב **”וְהִתְקַדְּשְׁתֶּם וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים”**, לפי שכל קדושות שבועולם יש להוציא ולהמשיך בהרהור טוב.

בהרהור לא טוב בזיווג, הבן קרוי בן תמורה

מי שמטמא עצמו בהרהור רע כשבא להזדווג באשתו, ומשים רצונו ומחשבתו באשה אחרת, ומזריע זרע בהרהור אחר, זה הוא המחליף מדרגות עליונות שלמעלה, מדרגת קדושה בשביל מדרגת הטומאה. וכמו שמחשבתו עשתה חלופין למטה, אף כך עשתה חלופין למעלה. וכמו שהגוף של זה הבן הנולד נקרא בן תמורה, אף כך בנפש, בן תמורה נקרא, שהרי לא המשיך המשכה קדושה במחשבה זו, ונפש שלו נתחלפה במדרגה אחרת...

בכוונת התפילה מושך המשכה

שהרי ודאי שהרצון והמחשבה ממשכת המשכה ועושה פעולה בכל מה שנצרך, ועל כן, בתפלה נצרך רצון ומחשבה לכוון. וכן בכל אותן עבודות של הקדוש ברוך הוא, הרצון והמחשבה עושה פעולה וממשיך המשכה בכל מה שנצרך. [עד כאן סתרי תורה]:

זוהר פרשת אחרי חלק ג דף עז עמוד א

שת שהזדוג בנקבתו היה בחסד הבורא

”וְאִישׁ אֲשֶׁר יִקַּח אֶת אַחֲתוֹ וְגו' חֶסֶד הוּא וְגו'” (ויקרא כ, יז). למדנו שאחר שנסתלקו קין והבל חזר אדם לאשתו, ונתלבש ברוח אחר והוליד את שת, מכאן נתיחסו דורות הצדיקים בעולם. והרבה הקדוש ברוך הוא חסד בעולם, ועם כל אחר נולדה נקבה עמו שיתישב העולם כדמיון שלמעלה. והרי ביארו החברים בסודות המשנה שכתוב **”וְאִישׁ אֲשֶׁר יִקַּח אֶת אַחֲתוֹ”** וגו' **”חֶסֶד הוּא”**, חסד הוא ודאי. ולאחר שהתחיל החסד, גזעים ושרשים יצאו מלמטה למעלה ונתפשטו ענפים, אז נתגדל הענף ובא להתחבר בזיווג אחד עם העץ^[ב].

זה היה בתחלה, זה היה בהתיסדות העולם, לפי שכתוב **”כִּי אֲמַרְתִּי עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה”** (תהלים פט, ג), אבל מכאן ולהלאה הקרוב נתרחק, והאנשים הנמצאים באיסור זה **”וְנִכְרְתוּ לְעֵינֵי בְנֵי עַמָּם”**:

זיו הזוהר **כ.** הענף זו ספירת המלכות, העץ זה עץ החיים, ספירת התפארת, שניהם נקראים ברא וברתא,

זוהר פרשת תזריע, חלק ג דף מט עמוד ב

בהתקרבות לה' מתקדשים

"וְהֵייתֶם לִי קְדוֹשִׁים כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי ה', וְאַבְדַּל אֶתְכֶם מִן הָעַמִּים לְהִיּוֹת לִי". אמר רבי אבא, רואה אני אותן באי העולם שאין משגיחים ואין יודעים בכבוד רבונם. כתוב בהם בישראל, "וְהֵייתֶם לִי קְדוֹשִׁים" וגו', "וְאַבְדַּל אֶתְכֶם מִן הָעַמִּים לְהִיּוֹת לִי", אם הם מתרחקים, איה היא הקדושה שלהם, הרי הרצון שלהם התרחק ממנו.

והכתוב מכריז ואומר, "אֵל תִּהְיוּ כְּסוֹס כְּפָרָד אֵין הִבִּין" (תהלים לב, ט), כמה נבדלים אנשים מסוס ופרד, בקדושת עצמם, להמצא שלמים ומצוינים מכל.

הזיווג בחצות - כדי להדבק בה'

ועל כן זיווג האנשים הוא בזמנים ידועים, לכוון הרצון להתדבק בו בהקדוש ברוך הוא. והרי העירו החברים שבחצות הלילה נכנס הקדוש ברוך הוא בגן העדן להשתעשע עם הצדיקים, וכנסת ישראל משבחת להקדוש ברוך הוא, והיא עת רצון להתדבק בהם. חברים לומדי התורה, משתתפים בה בכנסת ישראל לשבח למלך הקדוש, ועוסקים בתורה. לשאר אנשים, אז עת רצון להתקדש בקדושת הקדוש ברוך הוא^[כא], ולכוון הרצון להתדבק בו. ואותן החברים לומדי התורה עונתם היא בשעה שזיווג אחר נמצא^[כב], והוא משבת לשבת, לכוון הרצון להדבק בו בהקדוש ברוך הוא ובשכינת עזו, שהיא עת רצון שמתברכים כלם, עליונים ותחתונים.

הממהר זיווגו קודם חצות ממשיך נפש לא טוב

ואם האנשים מתרחקים מהקדוש ברוך הוא ומתנהגים כבהמות, איה היא הקדושה שלהם להמצא קדושים, איה הן נפשות הקדושות שממשיכים מלמעלה, ושלמה המלך מכריז ואומר, "גַּם בְּלֹא דַעַת, נֶפֶשׁ לֹא טוֹב, וְאָץ בְּרַגְלִים חוּטֵא" (משלי יט, ב), "גַּם בְּלֹא דַעַת", מי הוא "דַעַת", זה הקדוש ברוך הוא, "נֶפֶשׁ לֹא טוֹב", אותה הנפש שהם ממשיכים בזיווגם "לא טוב", שהרי מן צד הטומאה נמשך עליהם נפשות שאין הן טוב, לפי שאין מכוונים לבם להקדוש ברוך הוא.

מי שמתלהב ביצר הרע בלי רצון וכונת הלב להקדוש ברוך הוא, הוא ממשיך נפש מצד של יצר הרע שאין היא טוב, זהו שכתוב "גַּם בְּלֹא דַעַת, נֶפֶשׁ לֹא טוֹב".

"וְאָץ בְּרַגְלִים חוּטֵא", מי שהוא אץ ודוחה השעה בלי רצון קדוש, חוטא הוא, חוטא בכל. ודאי בכל.

זיו הזוהר

היינו אח ואחות: **כא**. פירוש, להתקדש בזיווג, עלמא דנוקבא: **כב**. היינו בשבת קודש, שאז זמן לכוון לשם שמים בקדושה וטהרה, לגרום הַזְדוּגוּת ספירות בחינת דוכרא עם מדת המלכות, עליית העולמות והַזְדוּגוּת הספירות זה בזאת בהתעלות לגבוה מעל גבוה:

זוהר חלק ג דף פז עמוד א

זכאים הם ישראל, שהקדוש ברוך הוא נתן להם תורת אמת, תורה של אמונה, ואוהב אותם מכל שאר עמים, שכתוב **"אֶהְבֶּתִּי אֶתְכֶם אָמַר ה' "** (מלאכי א, ב). **"בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן"**:

תורתו מגן לנו

דגל הזוהר
054-7112492

אנו מוגן לומד זוהר!

מפעל **הזוהר** העולמי

שניי מועצות גדולי ישראל
למען תורת הרשב"י

הַמְשִׁיחַ מְחַכֵּה שְׁנֵלְמַד זֶהֱרַ הַקְּדוֹשׁ

"וְהַמְשִׁיחִים יִזְהִירוּ בְּזֶהֱרַ הַרְקִיעַ", כִּךָּ אָמַר מֹשֶׁה רַבְּנוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם לְרֹשֶׁב"י זִיע"א: "בְּהַאי חֲבוּרָא דִּילְךָ דְּאִיהוּ סִפְרַ הַזֶּהֱרַ... וּבְגִין דְּעִתִּידִין יִשְׂרָאֵל "לְמַטְעַם" מְאִילְנָא דְחַיִּי, דְּאִיהוּ סִפְרַ הַזֶּהֱרַ, יִפְקוֹן בִּיהַ מִן גְּלוּתָא בְּרַחְמֵי". פְּרוּשׁ: מְשׁוּם שְׁעִתִּידִים יִשְׂרָאֵל לְטַעַם מְאִילָן הַחַיִּים שֶׁהוּא סִפְרַ הַזֶּהֱרַ, עַל יְדוּ יִצְאוּ מִן הַגְּלוּת בְּרַחְמֵים (רַעֲיָא מְהֵימְנָא פ' נִשְׂא דָּף קַכּד: (רמ"ק))

אַלְיָהוּ הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב יָרַד מִן הַשָּׁמַיִם עִם כְּמָה חֲיִילִין שֶׁל נְשָׁמוֹת וְכַמָּה מְלָאכִים סְבִיבוּ וּשְׁכִינְתָא עֲלָאָה עֲטָרָא עַל כְּלָהוּ [וּשְׁכִינָה עֲלִיזָנָה הִיְתָה עֲטָרָה עַל כָּל הַנְּשָׁמוֹת]... וְאָמַר לְרֹשֶׁב"י: רַבִּי רַבִּי... וְאָמַר אֲלֵיָהוּ הַנְּבִיא לְרֹשֶׁב"י: וְכַמָּה בְּנֵי נִשְׂא לְתַתָּא יִתְפַּרְנְסוֹן מְהַאי חֲבוּרָא דִּילְךָ, כִּד יִתְגַּלִּי לְתַתָּא בְּדָרָא בְּתַרְאָה בְּסוּף יוֹמֵיא... פְּרוּשׁ: כְּמָה בְּנֵי אָדָם לְמַטָּה יִתְפַּרְנְסוֹן מִזֶּה הַחֲבוּר שְׁלָךְ [שְׁיֵהִיָה לְהֵם מְזוֹן וְתַקוֹן הַנְּפֶשׁ ע"י לְמוּד הַזוּהַר"ק] כְּאֲשֶׁר יִתְגַּלֵּה לְמַטָּה בְּדוֹר הָאַחֲרוֹן בְּסוּף הַיָּמִים [קְרוֹב לְבִיאַת מְשִׁיחַ], וּבְשִׁבִיל לְמוּד הַזוּהַר"ק יִתְקַיֵּם מָה שְׁכַתוּב "וּקְרָאתֶם דְּרוֹר בְּאַרְץ לְכָל יוֹשְׁבֵיהֶּ" - פְּרוּשׁוֹ, שְׁיִבּוֹא מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ וְיִתְקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל לְחַרוֹתְנוּ בְּב"א (תִּיק"ז תי' ו' - הַגְּר"א וּבִל"ר). - לְשׁוֹן הַפֶּסַח מְלָךְ: וְעַל זֶה הַלְמוּד אָמַר הַקַּב"ה (בְּרַכּוֹת ח ע"א), שְׁנַחֲשֵׁב כְּאֵלוּ פְּדָאֵנִי לִי וּלְבְנֵי מֵהַגְּלוּת. - וּבְמַקְדָּשׁ מְלָךְ אָמַר: כִּי כְּמָה מַעֲלֹת טוֹבוֹת יֵשׁ לְמַשְׁתַּדֵּל בְּלְמוּד פְּרוּשׁ מְאֵמְרֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, וְאִין קִץ לְגַדֵּל שְׁכָרוֹ, וְאֲשֶׁרִינוּ וּמָה טוֹב חֲלַקְנוּ אִם נִזְכָּה לְעַזֵּר וּלְקַרֵּב בִּיאַת מְשִׁיחֵנוּ, כִּי כִךָ גָּזַר הַבּוּרָא יִתְבַּרְךָ שְׁלֵא יִתְגַּלֵּה וְיֵהִיָה גְנוּז סִפְרַ הַזֶּהֱרַ הַקְּדוֹשׁ עַד סוּף הַיָּמִים שְׁבֻזְכוּתוֹ יְבוֹא הַגּוֹאֵל, כִּי סְגָלָה זֹו בּוּ דוֹקָא וְלֹא בּוּזוֹלְתוֹ, עִב"ל.

שטר שותפות

יהודי יקר!!!

בס"ד זכית להיות שתף במאמצי הגאולה
וללמוד זוהר הקדוש "יחד שבטי ישראל",
להווי ידוע לך, שבשתי דקות לימוד זוהר ליום,
אתה בן עולם הבא, וזוכה להיות מרואי פני המלך!

**ברצוננו להגיע לכל יהודי ויהודי באשר הוא שם!
וזהו בגדר הצלת נפשות ממש! ובך משתבח הקב"ה בכל יום!**

בכמה שקלים ליום אתה נעשה שתף לרשב"י הקדוש,
זוכה לשמירה והגנה לך ולמשפחתך ובכל משלח ידך.

בא והטה שקב, למפעל הקדוש
שכלו לשם שמים, לקירוב הגאולה ברחמים.

זכור המשיח בפתח!

וכל מי שיכנס בתוך תיבת ההצלה של הרשב"י, יזכה לספת מגן!
ולא יחוש ולא יפחד מהאויבים, מהטילים, ומכל מיני פגעים.

הרוח פולו שלך,

תן לרשב"י ותקבל פי אלה,

בברכת אלה המגן,

מפעל הזוהר העולמי

אנא הושיטו ידיכם ומלאו את הטופס המצורף,

ושלחו בפקס: 02-9951300

לתרומות בפרטים אשראי: 054-8433385

ניתן לשלוח בפקס הנ"ל, שמות לתפלה וישועה:

וכן אפשר להתפלל וללמוד זוהר הקדוש לעלוי נשמת

תזכו למצוות ולחיים טובים!

הוראה לחיוב חשבון תורם יקר אנא מלא במקומות הלבנים

קוד מסלוקה		סוג חשבון	מספר חשבון																	
בנק	סניף																			

קוד מוסד										אסמכתא/קוד מזהה של הלקוח בחברה		

לכבוד בנק _____

סניף _____

כתובת הסניף _____

אני/הח"מ _____ (שם בעל/י החשבון כמפיע בספרי הבנק) מס' זהות _____

רחוב _____ עיר _____ מיקוד _____ טלפון _____

נותנים לכם בזה הוראה לחייב את חשבוננו הנ"ל בסניפכם, בגין תרומה בסכומים ובמועדים שיומצאו לכם מדי פעם בפעם באמצעי מנג'י, ע"י יגן עדן התחתון" כמפורט מטה ב"פרטי הרשאה".

2. ידוע לי/לנו כי:

א. הוראה זו ניתנת לכביטול ע"י הודעה מנני/מאתנו בכתב לבנק ול"גן עדן התחתון" שתכנס לתוקף, יום עסקים אחד לאחר מתן ההודעה בבנק וכן, ניתנת לכביטול עפ"י הוראת כל דין.

ב. אהיה/נחיה רשא/ם לבטל מראש חיוב מסוים ובלבד, שהודעה על כך תימסר על ידי/נו לבנק בכתב, לפחות יום עסקים אחד לפני מועד החיוב.

ג. אהיה/נחיה רשא/ם לבטל חיוב, לא יותר מתשעים ימים ממועד החיוב אם אוכיח/נוכיח לבנק, כי החיוב אינו תואם את המועדים או הסכומים שנקבעו בכתב הרשאה, אם נקבעו.

3. ידוע לי/לנו כי הפרטים שצוינו בכתב הרשאה ומילויים, הם נושאים שעלינו להסדיר עם המוטב.

4. ידוע לי/לנו, כי סכומי החיוב עפ"י הרשאה זו, יופיעו בדפי החשבון וכי לא תישלח לי/לנו ע"י הבנק הודעה מיוחדת בגין חיובים אלה.

5. הבנק יפעל בהתאם להוראות בכתב הרשאה זה, כל עוד מצב החשבון יאפשר זאת, וכל עוד לא תהיה מניעה חוקית או אחרת לכביטוען.

6. הבנק רשאי להוציאני/נו מן ההסדר המפורט בכתב הרשאה זה, אם תהיה לו סיבה סבירה לכך, ויודיע לי/לנו על כך מיד לאחר קבלת החלטתו, תוך ציון הסיבה.

7. נא לאשר לי/גן עדן התחתון" בספח המחובר לזה, קבלת הוראות אלו מנני/מאתנו.

פרטי הרשאה

מספר פעמים _____ מתאריך _____ עד תאריך _____

חתימת בעל/י החשבון _____

קוד מסלוקה		סוג חשבון	מספר חשבון																	
בנק	סניף																			

קוד מוסד										אסמכתא/קוד מזהה של הלקוח בחברה		

אישור הבנק

לכבוד "גן עדן התחתון" (עפ"י זוהר פי לך לך)

רח' נחשון 10 בית שמש 29099

בית שמש

קבלנו הוראות פ _____ לכבוד חיובים בסכומים ובמועדים שיופיעו באמצעי מנג'י שתציגו לנו מידי פעם בפעם, ואשר מספר חשבוננו גם בבנק יהיה נקוב בהם, והכל בהתאם למפורט בכתב הרשאה.

רשמנו לפנינו את ההוראות, ונפעל בהתאם כל עוד מצב החשבון יאפשר זאת, כל עוד לא תהיה מניעה חוקית או אחרת לכביטוען, כל עוד לא התקבלה אצלנו הוראת ביטול בכתב על ידי בעל/י החשבון, או כל עוד לא הוצאו/ בעל/י החשבון מן ההסדר.

אישר זה לא יפגע בהתחייבותיכם כלפינו, לפי כתב השיפוי שנחתם על ידיכם.

בכבוד רב,

בנק _____

סניף _____

חתימה וחותמת הסניף _____

תאריך _____